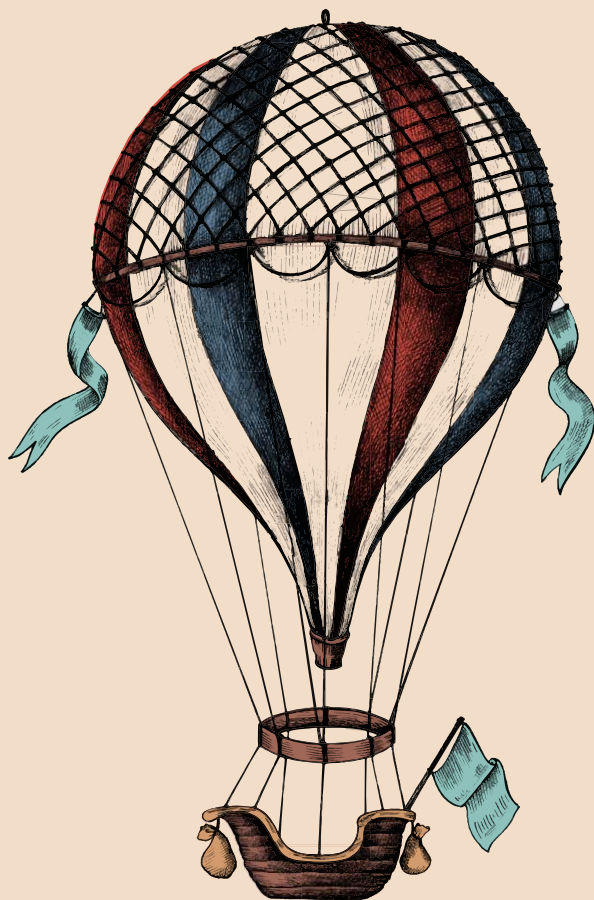

NESTAŠNA MARKIZA

Jasmina Malešević

JASMINA MALEŠEVIĆ
NESTAŠNA MARKIZA

Izdavač

Galaksijanis, Niš
Beokliks, Beograd

Za izdavača

Mlađa Randelović
Jasmina Malešević

Recenzent

Tatjana Janković

Dizajn korica i prelom

Maja Tomić

Štampa

Galaksijanis, Niš

Tiraž

300

Jasmina Malešević

NESTAŠNA MARKIZA

pikarski roman

Beograd, 2023

*Ljubav je Baron.
Baron je balon.*

BALZAKOVE TAPETE

VREMELOV

Kalendari koje sam usvojila pre rođenja, kao i kalendari koje ću prihvatiti posle, gutali su na desetine dana, godina i vekova. Gutali su sekunde i vreme koje ne može da se izmeri.

Jer, vreme se cedi, kleči, sagoreva i samo nestašni duhovi mogu da gmižu kroz njegove procepe, sve dok ne dograbe celovitost.

Zato sam, posle tri pomračenja i najnovijeg smaka sveta najavljenog u vestima, urezala na raboš još jedan krst. Znak da ću morati da se raspadnem i ponovo uzdignem iz razapetog pepela.

– Vreme je putokaz! – pomislila sam, a zatim se nekoliko puta okrenula oko zamišljene ose, da tačno lociram mesto.

Krenula sam ka hotelu koji se nalazio na obali Drine, vode toliko hladne da se zamrzava trenutno. U hodu sam povukla kanap i najzad odrešila kesu. Ispali su oblaci usitnjeni, potamnili od čuvanja.

– Oblaci dragi! Neka vas vetar prati i na nebesa vrati! – mahnula sam im, pre nego što sam ušla u hotel i tresnula u zvonce.

– Dobar dan!

– Dobro došli i bolje nas našli!

– Hvala!

– Da li želite sobu ili sprat? – bez zamuckivanja me je pitala osoba zadužena za komunikaciju.

– Želim sobu s pogledom na svemir!

– Vaše cenjeno ime je...?

– Nestašna Markiza.

– U redu gospođo.

– Bez g-đa i g-đica, molim! Po tom pitanju nisam definisana.

- Razumem! Želite još nešto?
- Vaši ljudski resursi neka dolaze samo po pozivu!
- Biće kako zanovetate!
- Veoma ste ljubazni!
- A vi ste veoma lepi!
- Lepa reč samo poslovice otvara!
- Dozvolite mi da budem poslovica i da vam pomognem!
- Hvala! Neću se buniti.

Lepo momče je unelo kofere i krčage. Proguralo me je kroz uska dvokrilna vrata, da ne lupam, jer sam ključić namerno izgubila.

Ubrzo sam se smestila u sobu iznad sale za ručavanje, koju je od kuhinje razdvajao trem od drvenih oblica, poređanih u šreh. Te oblice donesene s planina pucketale su u prirodnom ritmu, kao da je umesto kukavice neki uporan detlić kuckao u zaboravljeno vreme.

ŠARE KOJE SE VRZMAJU

Neobične tapete su oblagale gipsane pregrade između kojih ću provesti nekoliko dana, kako bih izvidala šavove od još jedne popucale ljubavi. Odmoriću se od izluđujućih seksi šopova i odahnuću od izbornih kampanja u kojima više ne mogu da kampujem.

Sa sobom sam dovukla kofere s ručkama za vuču i plastične krčage, uvek napunjene kod istog proizvođača negazirane vode.

Tapete koje sam počela pronicljivo da posmatram sa gostinjskog kanabeta, rasipale su prijatan utisak. Podsećale su me na dugo opisivane tapete u Balzakovim romanima, koje mi je majka rado iščitavala pred spavanje.

Volela sam da me majčin umilni glas uspavljuje čitanjem elektronskih bajki ali majka mi je bila nepokolebljivo pobožna.

– Ili Balzak! Ili ćeš se uspavljivati sama! – čujem majku kako mi preti i klepeće patofnama.

Divno je i poučno ovo podsećanje na detinjstvo. Na tapete koje su se slične, baš sad, našle pred mojim jedva držecim očima. Zataškavam suze! Pratim linije koje se vrmaju po sobi i pretvaraju u opipljive konture koje samo ja mogu da prepoznam.

Nepravilne šare na zidu se talasaju u boji produženog espressa. Stapaju se s mlečno belim mrljicama, rastapaju i nestaju na plafonu. Osveženi tamnim nijansama slonovih kostiju, ti mitski motivi, kao da se uzdižu do neba i vraćaju u prizemlje hotela.

Dok sam lutala, bolje rečeno tumarala po tapetama, najednom me je prestrašio nenajavljen drhtaj.

Mrak se prikrađao umesto senki, razigravajući uspomenne iz mojih bezbrojnih života, u kojima sam menjala epohe kako sam htela. Slike su sada iskakale bez preciznog vremenskog rasporeda i promenljivih društvenih lestvica po kojima sam nestašno skakutala.

Uzdrhtala sam!

Kao da me je probo, bože me prosti, čokoladni kolac. Kolac od lomljenih lešnika i izmrvljene mente. Misaono probodena, razvukla sam heklanu zavesu preko krilatih prozora i otvorila prašnjavi kofer.

Kalendari koje sam izvadila i stavila na stočić, kao i kalendari koje ću precrtati u budućnosti, gutali su peščana zrna. Jer, vreme ističe, otiče i kaplje. Vreme je lopov, sakriven u kitnjastim tapetama da ga anđeli ne vide.

NESTAŠNO DETINJSTVO

Kanabe na kome sam zaspala bilo je presvučeno meblom od kudeljinih vlakana. Posteljina i prekrivač od kudeljino platna, jastuk napunjen kudeljicom a na meni dugačka košulja, podarili su mi dobar san i još bolju cirkulaciju.

Jeste, imala sam utisak da me nešto grebe i gamiže po nogama. Ali, to me je podsetilo na seosku kolevku, u koju sam se preselila direktno iz maminog stomaka. U njoj sam se ljuljuškala i spavala skoro dvadeset godina.

Nestašna kakva sam, rodila sam se u zapuštenom zamku. Tako je izgledao samo spolja. Iznutra je bio skoro netaknut vremenom. Drveće na imanju je pevalo. Skoro svi meštani naseljeni po kolibama pisali su pesme na hartiji od kudeljke. U vreme praznika i slavlja, veselo su se hvatali za ruke i razvlačili u naizmenično kolo.

Moje detinjstvo je bilo veoma opojno i usklađeno s prirodom. Talente koje sam nasledila niko nije osporavao. Imala sam lepe okice i gustu loknastu kosu. Nisam morala da lupkam po dirkama. Nisam morala da nosim balske haljine protkane glavama bizona, niti da zadivljujem goste kako bi roditelji bili ponosni. U svečanoj povorci, mojim venama je tekla plava krv, zbog nulte negativne grupe koja se tu krila.

Možda sam zato volela guslice koje mi je deda poklonio. S njima sam se penjala na krošnje i sedeći na najudobnijoj grani posmatrala sam i opevavala svet. Svet koji nestaje kada se postave dodiri tako da se ne dodiruju. Svet koji se urušava, kada se postave prsti tako da se između njih magnetna polja razbeže. Zbog toga sam ostavila dovoljno prostora u sebi, da u budućnosti isprobam sve pravce i stranputice u koje zapada nemir.

Pri pomisli na gusle, grudi su mi se naglo promeškajile. Poželela sam da s tapeta uzmem espresso i nekoliko kapljica mleka, kada je zazvonio kalendar, prenuvši me od te luckaste ideje. Naručiću šolju produžene kafe da mi se misli razmrse i povežu u globalnu mrežu.

Napraviću studiju izvodljivosti mog opstanka na obroncima sobe. Sreća bez povratka ne postoji. Energija menja samo oblik i tako daje potomstvo.

BARONOVA MAGLA

– Kuc-kuc! Kuc-kuc! – detlić me opominje da je vreme za uranak.

Uranak je jedinstvena prilika da se prošetam i pokušam da prebolim raskid u trinaest bučnih koraka. Ako ustanem, silna će borba da bude.

– Dobro jutro, Markizo! – probudile su se i tapete.

– Juče sam pobjegla od voljenog Barona! – rekla sam umesto pozdrava.

– Zašto?

– Zato što je sistem mog erotskog strpljenja eksplodirao!

– Ko je zapalio fitilj?

– Baron!

– Kako?

– Prestao je da se penje na drveće!

– Više ne dišete zajedno?

– Njegov dah se zgušnjava i zapušava mi nozdrve.

– Kao plemenita magla?

– Kao Baronova magla!

– Zbog toga si pobjegla? Ili...

– Uхватила sam ga kako kradom pegla lice, žar-pticom.

Novonastali tajac je usmerio moju pažnju na telo. Prvo ću da uradim rastezanje u postelji. Za razbibrigu, vežbaću jogu ispod jorgana. Ako razgibana odem u šetnju i načinim trinaest koraka, biće to veoma brz rastanak.

Ipak, kada sam pažljivo prebrojala unutrašnje glasove, odlučila sam da za sada ne izlazim iz sobe. Otvoriću prozore, slušaću lepet paraglajdera i dah Drine iskrivljene od bolova. Razvlačiću se po sobi. I sve dok mi kalendar ne zakuca na vrata, splavariću po detinjstvu.

Isključila sam prepametne telefone. Onaj najpametniji sam ostavila da žmirka, puštajući poruke recepciji da me

niko od gostiju ne uznemirava. Ili Baron, daleko bilo, ako je iznajmio službu za praćenje.

IZMEĐU ČETIRI VATRE

Kafom, koja čula omamljuje srkanjem da bi se gutljaji pretvorili u mantru, lagano sam prešla u stanje visokog spokoja i potpunog odsustva patnje. Šolja je bila cvetna i vitka. Nisam je ispuštala iz ruke. Tanjirić je uzaludno zveckao, predajući se usamljenosti koju predmeti najbolje poznaju.

Tapete su me sa svih strana grlile, izazivajući slatku sigurnost. Jedan srk je bio dovoljan da osetim kako umilna toplota proklizava kroz bedra i širi se ka pupku.

Zato su hoteli najčešća mesta u kojima se seku nevidljivi svetovi. Kada uđeš u hotel, ušao si u mašinu za razgrtanje ljubavi!

– Nije život jedan Baron! – iskakale su iskrice iz tapeta okrenutih ka severu.

– Još uvek žudim za njim! – ubeđivala sam zidove i zidove krvnih sudova.

– Markizo, ne budi oksimoron! – mi ćemo te izlečiti.

Slike koje su me spopale, ponovo su navlačile mreću.

Još jednim halapljivim srkom produžila sam sećanje na detinjstvo, koristeći legitimno pravo da budem nestašno lepa. Ekspresno sam razbudila čitalačku strast! Kada zidovi imaju velike uši, tapete postaju izdajice s pocepanim usnama.

SAGA O MARKIZINOM POSTANKU

Iz čega se rasplamsava život i kako? Da li sam plamen ili samo plemkinja, s viškom isprepletenih hromozama? Zašto me je od prvog dečjeg plača majka učila da sama delim svoja jedra, na jednake časti?

Bezbroj puta sam pitala Boga:

- Da li može klon da se množi i oboži?
- U ime koga? – sevnuo bi.
- U ime oca! – odgovorila bih i počupala sve utikače.
- Može! – zagrmeo bi.
- To je apsolutno nemoguće! – zanemela bih od čuda.

Davno sam shvatila da kosmos ima dugačak rep, napravljen od nevaljalih ljudskih ruku. Rep bi mlatnuo po vazduhu, očekujući da se pokajem. Na pedeset metara od zemlje izlomio bi munju i ponovo me naterao da hrabro postanem ništa, jer nisam bila sve.

– Ne! Ne mogu više da čekam i čeprkam po kudeljji – stala sam na kanabe i jasno izgovorila.

– Ako je Bibliju napisao Bog u čoveku, zašto Drina ne može da se ispravi? – nastavila sam dijalog s tapetama.

– Kako nastaju Markize? – priljubila sam obraz.

– Kako sam opstala?

– Nestala?

– Moje drage, najdraže tapete – tepala sam.

Dok sam čekala kakav-takav odgovor, uzvratila sam im zagrljaj, strahujući da se od vlage ne odlepe.

BOG SE JAVI I ODJAVI

Bezbroj je načina koje Bog koristi da nam nešto važno saopšti. Sozercavala sam i čekala. Bila sam i neverni Toma, ali ovaj hotel mi je pospešio nadu da je uvek sve moguće, kada je odgovor svemoguć i kada zidovi progovore:

– U vreme ili nevreme pre postanka, alhemija, teozofija i kvantna fizika su napredovale. Tvoja majka se kupala u kadi.

– I?

– Čula je lepet krila, od rode koja se vratila na stari, napušten odžak.

- A otac? – usudila sam se da prekinem bajku.
- Otac je iz vrta doneo glavicu kupusa i pre nego što je pao prvi mrak, rodila im se kći, sa spiritualnim vrlinama kakve dolikuju detetu koje će u svim inkarnacijama težiti ka savršenstvu.
- Začeta sam u kupusu?
- Ne! Začeta iz strasti, ti Nestašna Markizo, nosiš znak istinoljubivog i skoro uvek pravdoljubivog Erosa.
- Onog što odapinje otrovne sterele?
- Onog što odapinje sterele direktno u psihu, naravno.
- Nije važno iz čega nastaje život? – bilo je sve što sam mogla da pitam.
- Nije! – složila su se sva četiri zida.
- Dakle, tapete?
- Razmisli, Markizo...
- Važno je koliko proboda strelom, dušica može da preživi! – ukazalo mi se sâmo.

MARKIZA NA DRVETU

Čudom stvorena, slučajno rođena, pre nekoliko dana od Barona odbačena, bila sam plodno tle za kafu iscedenu iz najukusnijih zrna. Dok me je lagano uvodila u trans metafizika se smeškala, jer sam sve zaborave želela s tapetama da podelim.

Iz svetih tajni iznikla, čim sam izašla iz kolevke očarala su me visoka stabla i raspupele krošnje. Nisam imala potrebu da se opirem tadašnjem ustrojstvu. Nisam bila potkivana u detinjstvu. S političkim potkivanjem počela sam nekoliko vekova kasnije. Kalendari su ionako izbaždareni da se prilagođavaju zakukuljenim ljudskim potrebama i istorijski zamumuljenim činjenicama.

S junačkih grana posmatrala sam predele okrugle kao lopte za pilates.

– Ko bi branio Zemlju da nema krvi? – jecalo je gudalo.
– Zemlju! Jedinu ženu koja sa svima spava! – siktale su guslice, dok sam teškom mukom uspevala da ih uhvatim za tercu.

Deda je voleo da sluša moje nevešto pojanje. Vidim ga dok zurim u tapete. Vidim bezbojna porodična stabla kako čeznu da budu samo obično drveće na koja sleću ptice da pevaju o sreći.

Ako nije vreme za uranak, možda je kucnuo čas da se pročistim na ćelijskom nivou. Još jedna naručena šoljica će me podići u stvarnost i obogatiti je mojim budnim prisustvom:

– Zvrrr...

– Ako želite da naručite specijalitete iz naše kuhinje pritisnite taster jedan. Ako želite da zakažete vožnju splavom pritisnite taster dva...

– Donesite mi najveću šolju. Ne! Donesite mi džezvu kafe i rahat lokum s orasima – zatražila sam od osobe na recepciji zadužene za odnose s javnošću.

– Ako ste naručili sve, pritisnite taster broj četiri... – učinilo mi se da čujem vanzemaljski šapat.

Vidno iscrpljena prethodnom seansom s tapetama, tek sada sam primetila na ogledalu nacrtanu duvankesu kako se dimi. Zgrabila sam duvan!

Puć, puć... život dobija božanski smisao. Tri zadovoljstva za jedno nestašno grlo bila su mi na dohvatu drhtavih ruku.

SVEMIRSKI NESTAŠLUK

Po svojoj strukturi tapete su najsličnije drveću. Drže zidove da se iz nehata ne obruše na putnike. Skeniraju priče izgovorene u bunilu.

– Ćiribu-ćiriba! – bajala sam. Neka ova mala hotelska soba sada postane prašuma i ja ću se pentrati kao majmunče.

Kada se popnem između prošlog i budućeg vremena, raskrinkaću sadašnji trenutak. Napraviću gnezdo. Tapete će pevati o Balzaku, ptice će pevati o ljubavi.

Raskorak između poda i tavanice premostiće cvrkut, a ja čovekolika opet ću pasti s grane. Ovog puta pašću stisnutih palčeva. Novi doček na noge završiće se bez ijednog naprsnuća kičme. Nastaviću potanko da pripovedam. Ko pripoveda ne propada, sve dok se drži za reči.

Ne znam da li će kafa, ratluk i cigarete biti dovoljni da mi promene nepoželjne mentalne slike u očekivane sklopke? Da li će mi tapete pomoći da otkrijem poreklo svoje odbegle vrste i da udovoljim svemiru, kao što ljubavnici bez portfelja udovoljavaju jedno drugom?

Bez obzira na to što sam gajila prijateljski odnos prema sebi, želim da prelistam sve što je bivalo i bivaće. Sve kalendare koji su uticali da se od majmunčeta formiram u Markizu koja fijuče bičem dok leti na pocepanoj čergi.

Želim da se setim mudrosti zapisane na kamenim pločama i svih povampirenih duhova koji su isterani u virtuelni svet. Na primer, simulacije padanja u greh posle seksa prislonjenog na ekstrasenzornu tarabu.

DORUČAK ZA DVOJE

Posle prvog spavanja na Drini i započetog samootkrovenja došlo je vreme za ustanak. Napokon sam ustala na lake noge. Navukla sam čarape ispletene od zlatne konoplje. Pripadale su hotelu i uredno složene na kanabetu dočekivale su goste. Uz čarape, goste je dočekivao i čokanjčić dunjevače i slatko u tegli, prekriveno kolutovima limuna.

– Čekajte me tapete! Organizam mi je ogladneo! – uzviknula sam toliko gladna, da mi se učinilo da ovsene pahuljice provejavaju kroz prozor.

Obukla sam dugačak gunj zbog lične bezbednosti. Stavila sam tamne naočare da me neko ne propozna. Da! Nisam napomenula da sam posle devojačkih guslica prešla na bas gusle. Po virtuoznosti sa mnom su mogli da se porede samo svemirski guslari.

Kada sam ušla u salon za ručavanje, udarac u kanjon je najavio podne.

– Izvolite, Markizo, Vaš sto je rezervisan za dvoje! – uz naklon pozdravio me je šef sale.

– Vidite da sam sama... – nasmešila sam se uvežbanim osmehom.

– Upravo zbog toga!

– Ne razumem!

– Pretpostavio sam da ne volite kada Vam neko broji zalogaje. Sto je za dvoje, kobajagi – umirio me je šef utegnuto u narodnu nošnju.

Na moju sreću, sala je bila potpuno prazna. Dva kelnera, takođe lepo stilizovana, strpljivo su čekala da im namignem.

– Zahvaljujem na razmevanju!

– Markizo, našem osoblju je velika čast što ste zalutali u hotel!

– Da, moglo bi se reći da su me tapete privukle.

– Način na koji opevavate svet i talasate strune izaziva u nama nepokolebljivu veru da pripadamo svetom narodu. Ponosni smo zbog toga!

– Kako ste me prepoznali? Mimikrija je moje drugo ime.

– Markizo, mi nismo Vas prepoznali! Preplavio nas je osećaj obožavanja.

ZAŠTIĆEN SVEDOK

Pri dolasku u hotel, rekla sam da lepa reč samo poslovice otvara. To je netačno! Za svaku stavku, karakter ili princip postoji izuzetak. Laž sam izgovorila brzinom svetlosti da bih podigla ogradu između sebe i mene. Lagala sam iz navike, želeći da pripadam samo Baronu. Ali kraj sveta navrati ponekad i raširi lomljive grane.

Srce mi se sažimalo i rastezalo od predivnih reči koje je hotelsko osoblje sručilo na moje biće. Koliko ljudi me je do sada prepoznalo po osećaju? Ako jednog dana obožavanje pređe kritičnu masu, kalendari bi mogli da se pretvore u samoodrživi sistem. Emocije s posebnim potrebama postale bi samoodržive... Bio bi to raj nebeski. Bez laži.

U salonu za ručavanje jasno sam čula sopstveno srce. I prasak! Podne je promašilo samo sebe. Za doručak je bilo kasno.

– Čime možemo da zasenimo Vašu glad, Markizo? – šef sale je odlučio da preuzme slučaj.

– Svoje uhlebljenje sam pronalazila u integralnom hlebu. Sada mi donesite pogaču osveštanu rukama domaćice.

– Imamo i pijanu deveriku, specijalitet kuće.

– Ne...! Donesite mi krompir ispod sača i krišku tvrdog sira.

– Želite li još nešto?

– Donesite krčag vode iz moje sobe.

– I?

– To je sasvim dovoljno da poduprem trenutnu slabost.

– Podrška će odmah stići, draga Markizo.

– Ponašate se previše otmeno za jednog šefa sale.

– Ja sam Grof po rođenju!

– Izgubili ste nasledstvo?

– Sačuvao sam sebe, sve ostalo je varka!

– Vi ste pošten čovek, Grofe!

- Od nečeg mora da se živi.
 - Slažem se!
 - Ako mi dozvolite, zamolio bih Vas nešto?
 - Recite!
 - Večeras u salonu pravimo igraonicu. Ako biste hteli da odsvirate rođendansku pesmu? Bila bi izuzetna čast...
 - Kome?
 - Vlasniku hotela!
 - Ne mogu, zaista!
 - Vlasnik hotela je žena!
 - Svejedno! Nisam pri sebi!
 - Izvinite što sam bio toliko slobodan.
 - U redu je!
 - Primate moj naklon!
 - Nemojte da se klanjate, to me nervira.
 - Izvinite još jednom!
 - Evo, poljubite mi ruku, biće Vam lakše.
 - Vi ste baš nestašni!
 - Nisam nestašna, već prestrašena rastankom. Baron će mi doći glave ako na vreme ne zaustavim taj proces.
 - Želim Vam brz oporavak!
 - Pre nego što napustim hotel, sviraću vam guslice na uvce. Obećavam! Ispod trema ako ne bude hladno i ako se oporavim.
 - Jedva čekam, Markizo! Evo stižu pečeni krompiri! Prijatno!
 - Hvala, Grofe!
- Nestrpljivo sam podigla poklopce. Hrana je divno mirisala na Zemlju! Jedinu planetu koja sa mnom spava.

KAFA NA VODI

Čarobna hrana me je povratila da ne padnem sa stolice zbog čvorova koji su počeli da se odvezuju. Bogami, Grof je zgodan, ali sada nemam vremena da se bavim istraživanjem njegove odbegle grofovije.

Poslednji zalogoj sira me je nezatno uzdigao na višu vibraciju i podstakao da se na trenutak okrenem ka budućnosti.

Za nedelju dana čeka me koncert posvećen pošumljavanju ogoljenih proplanaka koje čovečanstvo svakog vikenda ostavlja za sobom. Niti vežbam, niti sam napisala partiture, tekst u desetercu da i ne pominjem! Nije ni vreme ni mesto da se zbog toga žalim. Kada malo bolje razmislim,iskusni agenti mogu umetnika časkom da zamene. Umetnik samo ne može da zameni sebe.

- Grofe, molim Vas...
- Stojim Vam na raspolaganju, Markizo!
- Zamolila bih da skuvate kafu na vodi iz mog krčaga.
- Kafu ćete popiti u salonu?
- Ne, poneću je u sobu!
- Ponesite i ove raznolike gurabije, da Vam se nađu.
- Hvala, Grofe!
- Nema na čemu! Ako imate još nekih pitanja...
- Zašto je telefonsko naručivanje toliko zamorno?
- Gosti vole pametne hotele. A i zbog buke! Da što manje udaraju u zvona.
- Idem u sobicu, svoju slobodicu.
- Za sve što Vam treba, obratite se meni!
- Napišite mi broj Vašeg zvona!
- Izvolite salvetu, Markizo, zapisao sam.

ČIŠĆENJE VEZANOSTI

Povratak u sobu je označio nastavak mog rada na sopstvenoj sebi. Iznenađena Grofovom pojavom i dobronameranom salonu za ručavanje dopunila sam snagu tek toliko da raskrilim prozore i oslušnem hućanje Drine.

Gurabije su mirisale, kafa se penila kao konj posle viteškog plesa i ja sam omamljena legla na kanabe. Kroz ozonske rupice Sunce se probijalo do mog lica i bilo mi je lepo. Bilo bi još lepše da ambijent nije imao dublju životnu svrhu u koju me je uvlačio magijom privlačenja.

– Markizo! – pozvala me je tavanica otresajući pregršt ljuspica.

Vratila sam šolju na stočić, jer su ljuspice upale.

– Molim, tavanice! Upravo sam uključila veštačku inteligenciju da malo odmorim mozak, a ti me gađaš.

– Uključi svoju inteligenciju! Uzmi gurabiju i slušaj!

– Slušam i hvatam ljuspice.

– Baronu pripada Baronica!

– Znam! Ali ja ga volim!

– Laž je slatkorečiva i umiljata – umešale su se tapete iznad kanabeta.

– Mislite da ga ne volim? Zgranuta sam!

– Ti voliš drveće! Tvoje gusle su u potrazi za večnom ljubavlju.

– I to mi tek sada kažete!

– Nije lako obrisati prošlost i pronaći odgovarajućeg Markiza!

– Nije! Ali uz vašu prvu pomoć... Da li hoćete da nešto popijemo?

– Mi ne pijemo! Mi smo entiteti!

– Vi ste moj rod, najrođeniji!

Nategla sam nekoliko žestokih gutljaja kafe s ljuspicama. Izljubila sam tapete, svaku šaricu koju sam mogla da

dosegnem. Pre dolaska u hotel plakala sam zajedno sa svojim suzama. Sada sam ih pustila da same teku! Suze slabosti će presušiti, junačke suze će se uliti u Drinu.

Naježila sam se pri pomisli na Barona, kao da mi na razapetoj koži rastu ježevi. Sabraću se! Pozitivne misli vrte pozitivnu energiju i tako daju potomstvo.

KONCERT ZA GUSLE I TAPETE

Posle dvodnevnog ušuškanog spavanja bila sam osvežena kao freska. Disala sam ujednačeno, puls mi je bio stabilan. Kada je perce goluba uletelo kroz prozor znala sam da više ne moram da brojim korake. Natovarila sam nekoliko splavova teškim tovarom i uputila ih ka bestragiji.

Organizator koncerta me je obavestio da ću svoje epsko delo izvesti bez orkestra i da generalnu probu isprobam sama.

– Grofe, želim kafu, duvan i gibanicu!

– Kore za gibanicu su u fazi razvlačenja. Ostalo stiže odmah!

– Hvala, hvala, hvala... – odzvanjalo je zvono kao papagaj.

Samo umetnik zna kako izgleda kada inspiracija počne da pušta svoje pipke. Muze se razgolite i rastrče po nepreglednom polju. Trnci i žmarci se raspomame od miline. Čim sam predosetila napad izvukla sam iz dušeka metar kučine. Umotala sam je preko srca, kao dodatnu meru sigurnosti, da ne prokaplje.

U ishitrenom odlasku od Barona nisam ponela instrument. Ali dedine guslice su bile obavezan deo mog prtljaga. Otvorila sam nesecer. Gudalo s raščešljanim strunama, konjić i izdubljeno drvo, bili su moji klasići. Izvadila sam smolu od bora i podešavanje je moglo da počne.

Intonaciju mi je dala neukrotiva Drina. Na stranicama kalendara koje su bile prazne, usmeno sam opevala borbu

Markize i njenih junačkih jataka. Tonovi guslica su bili divljiji. Kada sam završila komponovanje otišla sam na večeru, zavijajući od sreće.

Opuštenih ramena, prvo sam se obratila Grofu.

– Kada oko ponoći završite s poslovnim obavezama, dođite u moju sobu!

– Pobogu Markizo, ne mogu sam da ulazim.

– Povedite hotelsko osoblje i vlasnicu hotela.

– Šta ste to smislili!

– Ujutru ću napustiti hotel. Pre nego što odem, sviraću vam na uvce. Zar ste zaboravili obećanje?

– Mislio sam da se šalite!

– U ponoć kada dođete napraviću generalnu probu.

– Koja ćemo dela preslušavati?

– „Koncert za gusle i tapete“.

– Osoblje će poludeti od sreće!

– A Vi Grofe, da li ćete Vi poludeti?

– Nikada Vas neću zaboraviti!

– Hvala na svemu! I molim vas, čuvajte tapete.

– Čuvaću ih, Markizo! Ne brinite!

**MARKIZA I
NESTAŠNI KALENDARI**

KLEPSIDRA ILI VODENI SAT

Vreme provedeno u hotelu, razgovor s tapetama koje su me podsećale na tapete iz Balzakovih romana kao i neizmerna naklonost šefa sale, pomogli su mi da razgraničim bol zbog raskida s Baronom. Da ga pretočim u pesmu i krenem daleko, tamo gde me gusle nose.

Posle nestvarno provedene noći na brzinu sam izašla iz hotela. Poljubac koji sam bacila u Drinu, ostaće duboko zamrznut. Žurila sam u Velegrad! Spustila sam se do raskrsnice i zviždukom zaustavila prvi taksi.

– Da li vaših četrdeset konja može da me preveze preko brdovitog Balkana? – ubacila sam pitanje kroz odškrinut prozor.

– Ne zvao se ja Alibaba ako ne može!

– Znete li koliko je sati po ovdašnjem vremenu?

– Klepsidra je kapnula deset puta, ali malo kasni.

– Moram da stignem na ponoćni koncert! Molim, požurite!

Alibaba je ušuškao svaki kofer posebno. Pomogao mi je da se udobno smestim na zadnje sedište, zajedno s guslicama i kalendarima, od kojih se nisam odvajala.

– Đihaaa! – nagario je konje i drum se raširio.

Od treme pred nastup učinilo mi se da postepeno gubim pigmente i da ću kao lišće pasti u svemir. Mahnula sam! Kočija se nakrivila. Pesak u Areni se naježio.

Videvši moje bledilo Alibaba je napravio promaju.

– Divan je vazduh! Prska me tečnim kiseonikom! Prosto mi dođe da iskočim iz svesti!

– Što se mene tiče, Nestašna Markizo, iskočite gde god hoćete, samo nemojte kroz prozor!

– Ne brinite, nisam u vozu! Gde ćete napojiti konje? Htela bih da kupim fitalj rezanog duvana.

– Do sledeće pumpe ima pedalja, lakata i palčeva koliko hoćete. Uzmite pribor iz kutije za nezgode, pa nam povremeno smotajte.

Zavila sam duvan u belo, takav je papir. Okolina kroz koju smo jezdili bila je sve čudesnija. Glava mi se okretala levo-desno, a niz kičmu kao da mi je skliznuo mesec.

– Sloboda je ptičica koja kad tad propeva o putevima koje gazi – rekla sam Alibabi, pružajući mu raspaljenu cigaretu.

– Od čega zavisi koga će sve pregaziti?

– Zavisi od žrtvovanja, kao misaonog dela žrtve – nastavila sam nadmudrivanje.

– Sloboda nas vreba sa svih strana! Kao da je drumski razbojnik! – prenuo se Alibaba.

– Od njenih cvrkuta lome se krila na kojima je istorija narezala deset pokvarenih ploča.

– Svaka čast, Markizo! Dobro si izbrojala!

– Na isti način računamo! Alibabo, družo moj.

ČETIRI UGNJETAČA PSIHE

Ćutanje i udobna vožnja preko debeljuškastih brda ubrzo su poprimili aristokratski izgled. Ostavila sam dopisivanje i uvežbavanje koncertne kompozicije za kasnije. Vreme je samo jedan od četiri ugnjetača psihe. Klepsidra na Alibabinoj ruci je ionako prepuna vode.

Otkopčala sam pojas na jahaćim pantalonama, verujući da nema iskačućih policajaca po žarkom suncu. Dovoljno je što su tapete neprekidno iskakale iz mojih zenica. Nisu dozvoljavale da mislim na Barona, pa sam se prepustila upoznavanju otadžbine.

– Drugarice Markizo! – svečano mi se obratio vozač.

– Na kom jeziku pričaš, Alibabo?

– Na izumrlom indoevropskom.

– Jezik je drugi ugnjetač psihe! Samo jezik duše virusi ne mogu da izbrišu iz memorije.

– Markizo, govorimo onda jezikom duše, da nas ceo svet razume!

– Kada bude zgodno zaustavi konje i donesi zavežljaj. Svašta su mi spremili za ispraćaj.

– Ko? Ako nije tajna?

– Osoblje hotela!

– Kog hotela?

– Na desnoj obali Drine.

– Kako se zove? Ima ih hiljadu.

– Hotel „Balzakove tapete“.

– To je hotel moje žene!

– Nije mi jasno, ona je vlasnik, a ti...

– Zbog subvencija smo otvorili dve firme. Ja se bavim špedicijom turista i prevozom robe posebnog kvaliteta. Povoljno!

– Eto dokaza, da je svet manji od kudeljinog zrna!

– Jeste! Ovde ćemo stati. Nazvaću ženu da joj kažem za nas dvoje. To jest, da sam personalizovani vozač Markize.

– Hahaha, kakav preokret!

Alibaba je vratio zaštitnu masku na android i ne skidajući pogled s koridora, nastavio da čavrlja.

– Žena mi je ispričala da ste se noćas družili. Da je slušala „Koncert za gusle i tapete“ i da se raduje što je Nestašna Markiza u sigurnim rukama njenog muža.

– Bila sam srećna dok nisi znao ko sam!

– Bez ljutnje, Markizo! Nikada nisam bio ljubitelj moderne muzike. Prijatna si osoba i vidim da te hotelski kolektiv obožava. Uključujući i moju nevernu ženu.

– Učestvujem u projektu raskidanja s Baronom. Bolujem, poboljevam. Tapete i osoblje hotela su me sprečili da zaronim još dublje u bolest. Ljubav je treći ugnjetač psihe!

– Rado bih propustio tvog Barona kroz šake.

– Ne, Alibabo! Pećinu možeš da otvoriš laskavim lozinkama, ali je ne možeš naterati da te voli! Preživljuju i Barona! Kada se oslobodim primalnog krika, tog najvećeg ugnjetača psihe, moji elektroni će vaskrsavati u stabilnoj energetskejšoj ljusci.

PRAPORCI

Osvežili smo se kafom iz termosaa, mešikama i zelenom salatoom koja je izvanredno pristajala uz okolinu. Nastavili smo rupičastim bogazama ka Velegradu kada je Alibaba naglo zaustavio transportno vozilo, istrčao do ivice šume i dobro namlatio lovce, sprečavajući ih da krivolove iz čiste obesti. Nikada im više neće pasti napamet da nose puške i postavljaju zamke za siročad.

Alibabina ljudska vrednost se pomerila za nekoliko po-deoka, na skali koju sam samohrano kreirala. Njegov gest je za pamćenje! Neću ga maltretirati ritmičkim vežbanjem na guslicama. Ako ostane na koncertu biće to njegov izbor. Nastaviću još malo da obogaćujem duh prirodnim detaljima i da veličam beskrajnu snagu čovečnosti.

– Ovde ćemo da napojimo konje! – zaustavio je karavan moj kočijaš, spreman da uskoro postane deda Alibaba.

Protešla sam noge, kupila tri fritalja duvana i etno duvankesu, koju ću staviti u spomenar za magnetee.

– Markizo! Čerka mi se porodila! Dobio sam unuku!

– Neka je živa i zdrava! Čestitam!

– Blagodarim!

– Koliko tvoja čerka ima godina?

– Dvadeset.

– A ti?

– Četrdeset.

– Ja bih mogla da vam budem nana!

– Vreme je u tebi zaustavljeno, Markizo! Nijedna kaplja

nije kapnula iz klepsidre, otkako smo krenuli putevima opstanka.

– Mladost se ne meri vremenom. A starost kad zagrmi, kaplje kao probušen oblak!

– Krećemo! Đihaaaa! Stavio sam praporce.

– Izgleda da je Nova godina poranila, Alidedo?

– Jeste! Praporci su danas moj emotivan hit!

POKLONIČKO PUTOVANJE

Spoljašnji efekti prilagođavanja u surovj u umetničkoj borbi podsetili su me da nemam gusle za nastup. Baron očekuje da se vratim, makar zbog instrumenta, pa da me opet zarobi neodoljivim šarmom.

– Alibabo! Da li usput mogu da kupim gusle, standardne, ručno napravljene s glavom bika na vratu? Jednostavnije rečeno, prototip od javorovog drveta. Dedine guslice su preslabe za luksuznu arenu, a profesionalne nisam ponela.

– Gde je tvoja kuća, Markizo? Gde ti živiš?

– Nemam stalno mesto boravka, nemam ni kuću. Živim gde stignem. Lutam kroz vreme i nevreće. Zaboravila sam gde se nalazi zamak u kom sam rođena.

– Da li si na proputovanjima uvek pesnik-guslar? Mišlim, u ovom životu?

– Markiza sam uvek, pesnik sam zauvek, a guslam sporadično.

– Zašto bi onda kupovala turističke gusle kad imaš svoje?

– Zaboravila sam da ih ponesem kada sam bezglavo pobjegla od ljubavnika! Možda ih je u besu polomio!

– Pre nego što stignemo u Velegrad skoknućemo do Barona. Ti ćeš čuvati konje. Ako podigne kapiju ljubazno ću ga zamoliti da ti vrati gusle.

– Ako ne podigne?

- Izvući ću iz rukava plemenitu veštinu!
- Samo da nasilja ne bude!
- Ne brini, Markizo! Preuzimam odgovornost!
- Baron je nežne građe... Ima svilenkastu kosu...

Iz mene se, nehotice, izmigoljio najstrašniji krik. Kao da me je obuzela đavolska promisao. Srećom da sam pomislila na tapete. Uvukla sam stomak. Zaustavila sam lirski opis od kog je Alidedi moglo da pozli. Za svaki slučaj, obočila sam pogled.

Od hrpe nestašnih kalendara u krilu mi je ležao crkveni. Na stranici gde se upisuju beleške, ubacila sam muzičke pauze i pravilno naglasila svaki deseti slog. Ovo je moja prva pesma u ženskoj rimi: izražajna, dramatična i puna peripetija.

Drumovi su krivudali nagingujući se preko prevoja. Praporci su besneli. Srne su preskakale jendeke, a na tankovrhe jele sletale su vojske ćubastih senica. Balkan je blistao neizrecivim sjajem. Organska lepota je proždrala zlo, svog jedinog neprijatelja. Jednom kada se prihvati ljudska različitost, sve boleštine će se stropoštati u ambis.

– Pre nego što se spusti mrak upaliću fenjere! – progovorio je Alibaba.

– I luče zvezdane se spremaju, da nam titraju po nebu. Da li je nešto kapnulo iz klepsidre?

– Koliko vidim, Markizo... nije! Sadašnji trenutak se odužio.

PESKOVITA ARENA

Pokušaću da zaboravim kako smo skrenuli s pravog puta i prikrali se Baronovom imanju. Kako je Alibaba bez buke uzeo gusle. Kako sam pokušala da ih podesim, ali od truckanja nisam uspela. Kako je prva kapljica iz klepsidre počela da se pomalja, tačno u ponoć. Kako smo nečujno uskočili na parking velegradske Arene.

Zauvek ću izbrisati iz kalendara kako su nas gladijatori detaljno pretresli na službenom ulazu. Da sam štimovala gusle dok me je organizator izbezumljeno nosio do garderobe. Da mi je svečana dolama bila sva u fronclama.

Srećom, guslari koji su nastupili pre mene, podgrejali su atmosferu. Arena je bila tempirano zvono. Dekorisana peskom i razbacanim kamenjem više je ličila na ring u kome ću se boriti sa sobom.

Da li je hteo ili ne, Alideda je ostao kao borbena pratnja.

– Srećno, Markizo! Pokidaj svirkom gusle! – šapnuo je.

– Hvala ti! Da li ćeš ostati do kraja?

– Naravno! Otići ćemo posle koncerta da sve slave proslavimo!

Alibaba me je nekoliko puta uštinuo za obraze da porumene i pomogao da se izujem. Na brzinu me je vezao za grubo tesanu stolicu a zatim je iz džaka pustio vuka, jer se uklapao u scenografiju.

Pre nego što su se opskurne kamere direktno uključile u prenos, bina ispod mene se otvorila. Krošnja od stiropora se pokrenula i vaznela me u vis. Miris borbe i znoja, začas mi se uvukao u nozdrve. Iščupala sam čičak, puštajući kosu da se gordo vije.

Bubica u uhu je odbrojala petnaest kapi kašnjenja. Baronova loža je ostala prazna. Čula sam sopstveno srce kako neutešno vrišti, spremno da opeva vasceli svet.

NAHUŠKANA RAJA

U levici – vrat, u desnici – gudalo, između nogu – glava od gusala. Gudalom udaram kameru koja pokušava da mi uđe u grlo. Rasterujem virtuelne ptice da ne lepršaju po žici. U stopala mi se zabadaju špenadle s otpalih grana. Nikako da zagudim.

Raja misli da izvoljevam, da se prenemažem, pa žestoko zviždi. Ne! Ne mogu ovako! Skočiću sa krošnje. Sešću na

zemljinu težu. Da me svi vide, da ih sve vidim i da nam bude ugodno.

– Dobro večer, dragi moji! Dobro večer, moje drage! – razvukla sam gudalo i ciknule su gusle.

Nekoliko upletenih dlaka se pokidalo, što je za svakog guslara dobar znak. Napetost mišića je nategla strune još jače. Glas je zašištao iz grudi, složno s guslama, kao da su rođena braća.

„Platforma od plute, istovremeno je i zatvarač boce u kojoj je krv, malog i beznačajnog naroda.“

„Bacimo je na talase svemira!“

„Ko se napije krvi živeće dugo i srećno!“

Baklje i bljeskovi su krenuli da talasaju masu. Osetila sam da mi se odliva veliki deo mozga. Pevala sam. O tape-tama i lutanjima. O mudrosti koja se taloži u organizmu i formira kamenje (ako se nepravilno koristi). O seči stihova. O Baronu, koji me nikada više neće voleti.

Gusle su urlale rušeći kule u pesku. Razjarena publika je skakala da se ohladi u peni ispaljenoj iz topova. Ja sam pevala, ja sam se nadala, da će ljubav jednog dana biti nasledna i da će biti večna.

Držeći se za Alibabu napustila sam scenu živa. Pobegli smo preko pasarele i direktno stigli do kola. Jagodice su mi bile morski sunđer. Između pršljenova su mi romorili diskusi kao leteći tanjiri. Publika je očekivala da ću se vratiti na bis. Ali nijedna klauzula me nije obavezivala da guslam do zore.

– Gde ćemo da spavamo, Alibabo?

– Zar ti nisu obezbedili smeštaj? Ne mogu da verujem!

– Menadžeri su odavno prestali da mi rezervišu apartmane.

– Zašto?

– Zato što su me mediji pratili, opsedali i izluđivali pitanjima.

– Na primer?

– Ko mi je dizajnirao inteligentni duh? Koje tretmane koristim da podmladim izgled? Da li sam bila u vezi s Napoleonom?

– Neverovatno!

– Šta ćeš! Radoznalost je filozofska borba.

– Markizo, gradski kreveti su krcati turistima koji su došli na koncert zbog tebe!

– Izguglaj neki pansion van grada.

– Ima mesta na obližnjoj magistrali. U krčmi „Kod tri pare“.

– Vozi, Alibabo! Zaslužili smo carsku večeru, bure raki-je i podrum rujnog vina.

U KAFANI „KOD TRI PARE“

PIJANE KUBURE

Koncert u Areni se završio spektakularno. Iako su moji nervi bili napetiji od struna, vapaj gusala je probio zvučni zid. Pogođeni cikom, anđeli se razbežaše i sakriše pod skute Neizrecivog, koji je dežurao na tronu.

Alibaba i ja krenusmo magistralom, gladni, žedni i opkoljeni adrenalinom.

– U dan i noć može da se smesti pregršt događaja, draga Markizo, a da se ne izmesti nijedna rana neizvidana. Četiri ili pet ljutih rana, jasno vidim na tvom licu!

– U svakoj tački tela ima ih bezbroj! Imaš li duvana?

– Imam.

– Na bini si bio divan scenograf, ti koji me voziš sa četrdeset neustrašivih konja. Kako da ti platim? Keš ili kartica?

– Neki delići života se ne mogu platiti ili naplatiti. Srećan je samo onaj ko ume da vozi Markizu.

– Hahaha... Srećna je samo Markiza koja ume da se vozi s Alibabom. Stigli smo! Vidi, piše Motel, a piše i Hotel. Gde ćemo?

– U podrumu motela je čuvena kafana, nekadašnja mehana, gde su se ukrštale pijane kubure, a glave padale u čađavi bezdan.

– Jupi! Idemo u bezdan!

Snažno, kao da je retrogradni Merkur, Alibaba je povukao kajase. I taman kada je isključio rotaciju, nepoznata sila nas je čuknula.

– Da li je to udar otpozadi? Ili je udarna vest? – bojažljivo sam pitala, praveći barijeru između salivanja straha i stavova koji se omekšavaju stravom.

– Možda je pao komadić meteora?

– Neka nas tvoja prognoza ozrači optimizmom, Alibabo.

– Daće Bog! Za kafanu smo spremni!

ČAĐAVI BEZDAN

Dok je Alibaba prenosio kofere do sobice na mansardi, poslao je nalog konjušaru da otimari konje i da ih dobro ušuška kada pođu na konak. Savest mu je zatim naložila da se javi ženi, ćerki i nekolicini klijenata koji su bili zainteresovani za rafting po zavičajnoj Drini. Mahnuo mi je da ga ne čekam i da sama krenem u život.

Ukočena i bolna iz kočije sam bubnula na tlo. Znak da sam pronašla vezu sa svojim izvorom bio je strugani asfalt. Stopala su se zalepila za korake. Mlečni put se belasao posut zvezdanim plazmom, pokazujući da svaka zvezda svome jatu leti.

Prateći nebo, nepogrešivo sam se približila podzemlju.

Otvorila sam kafanska vrata u kaubojskom stilu. Orkestar je utihnuo. Usledila je pauza dok su se pripiti pogledi lomili na meni. Bacila sam rukavice. Da uveličam utisak šutnula sam stolicu. Lepo devojčice mi je pomoglo da skinem gunj. Bila je nedelja i sve što je čađavo sjatilo se tu.

– Dobro veće! Da li odgovara ovaj sto ili da sklopim veći? – krčmarica bujnih grudi ustremila se pravo na mene.

– Donesite veći. Uskoro će stići moj prijatelj, a on je grmalj od čoveka. I ako može sto koji ne koristi kolačiće. Politiku ne jedem. Želim samo da se opustim i napravim ršum.

– Evo, ovaj je tradicionalan!

– Slažem se.

Razletela se krčmarica. Obrisala je sto i pre nego što ga je prekrila kariranim stolnjakom istresla je mrvice na pod. Donela je vazu s plavim zumbulom i zelenom kadom. Ogromnu limenu pikslu ćušnula je u ćošak.

– Donesite, molim, još jednu pikslu i obe stavite na istaknuto mesto. Cveće premestite u prozor, da ga ne udavimo dimom.

Konačno sam sela. Iz duvankese sam rastresla duvan i od starog kalendara nacepkala rolne za motanje.

– Da li želite nešto da popijete? – oglasila se krčmarica. Zatim je spustila grudi do visine mojih očiju i stidljivo mi šapnula:

– Slušala sam „Koncert za gusle i tapete“.

– Bili ste na koncertu? Kad ste se pre vratili? – pitala sam gutajući očima njen dekolte.

– Slušali smo prenos pozadi u kuhinji, kako je ko mogao. Najednom, kao da ste s Marsa pali! Ah, Markizo! Zbog vašeg glasa rado bih se pretvorila u gusle.

– Za početak, donesi mi šljivu, da prepečem grlo! – presekoh ovo opasno devojčce da ne bulazni više.

Posluži mi krčmarica čokanj rakije i reče da se triput prekrstim, pre nego što nategnem. Prekrstih se i raskrstih s ljutom manastirkom. Žar i toplina potekoše kroz mene i u jednom trenu izgoreše mi pluća. Bokal hladne vode bio je spreman. Uzeh ga iz krčmaricine ruke i potegoh, kao da je pištolj.

– Još jedan fićok, Markizo?

– Ne! Donesi mi „Gorki list“. Moram dušu da opijem.

– Da dodam u piće stabilizatore?

– Nema potrebe! Prihvatam izazov da raspoloženje popravim sama.

Orkestar se prikupio. Lagano, iz poštovanja premi meni, završio je „Aleksandrijski marš“. Od tog instrumentala me je uvek podilazila jeza. Strasnim gutljajem sam ispraznila čašicu lekovitog bilja i jednim potezom je zakucala za sto.

Pogledala sam naokolo kroz kafanske zidove. Samo ugašen kreč. Nijednog traga od tapeta. Žamor se ujednačeno batrgao. Mogla sam slobodno da mislim na Barona, bar dok se Alibaba ne pojavi.

BARON NA TROTINETU

Barona sam upoznala na dobrotvornom balu. Zamolio me je za ples. Pevušio je o marketinškim planovima i poslovnim putovanjima, ako se udam za njega. Opčinio ga je miris jasmína iz moje kose.

– Lirski pesnici, za razliku od epskih, izmišljaju događaje. Zato mi se dopadate, Markizo. Vi ste zlatna lira iz mojih erotskih snova.

– Da niste Baron verovatno bih poverovala. Ne persirajte!

– Veruj mi, ne lažem! U tvojim zelenim, izvinjavam se, u tvojim plavim očima peni se beskrajno more.

– Romantičnije bi bilo da u mojim očima vidiš zelenu travu doma svog.

– Ne razaznajem najbolje boje! Naročito mešam žutu i zlatnu, ali bezgrešno prepoznajem da su nam duše srodne.

– Odmah da ti kažem, da ne bi bilo zabune, gusle su moje ubojito oružje, a ne lira! I ne samo to! Pijem, pušim i verem se po drveću. Ako hoćeš, popnimo se zajedno. Pokažaću ti kako izgleda svet razigran u pesmi.

– Hoću, Markizo! Dozvoli mi da te odvezem kući. Usput ćemo odabrati stablo.

Izašli smo iz salona. Baron je pucnuo prstima. Istog trenutka kao da se vazduh sabio i pretvorio u trotinet.

Da mi je neko rekao, da sam bajala, da su mi vidoviti duhovi dojavili, nikada ne bih naslutila da ću poludeti. Nesagledivo sam se zaljubila u Barona i u trotinet koji tako otmeno vozi.

KAFANSKI TANJIRI

Miris seckanog luka se uvijao spiralno. Miris prženog luka se širio spiritualno. Miris mi je naglo podigao imunitet čuvajući privatnost od nasrtljivih kafanskih uroka. Što se tiče Barona samo su tapete mogle da me zaštite. Niz leđa mi je tumarao zuj trotineta. Ispod trepavica su se sustizale suze, one koje nikada ne plaču.

– Markizo, šta to radiš? – konačno je stigao Alibaba. Zagrlio me je jako, zgrožen mojim psihičkim stanjem posle nekoliko čašica.

– Brate, ne mogu više.

– Tvoje suze bi mogao samo dinosaurus da ispije. No, oni su izumrli. Krčmarice! Upomoć!

I baš kada sam prizvala mentalnu sliku celog dinosaurusu primetih krajičkom oka da se približava mehandžija. Smirivao je krpu prebačenu preko nadlanice, brkat i crven u licu.

– Kako da pomognem, gospodine? Da odnesem Markizu u sobu?

Skidajući prašnjavi kaftan Alibaba ga je milo pogledao:

– Ako odneseš prvo mene, biću ti veoma zahvalan.

– Učinilo mi se da vam je život ugrožen, bez obzira što je dotična dama naočita.

– Sviđa ti se Markiza, krčmaru?

– Daleko bilo, oženjen sam!

– Odlično! Pošalji vatrenu krčmaricu, da ne gubimo vreme.

Kao po narudžbi, graja je počela sve jasnije da se odbija od plafona. Gosti su škripali stolicama, gurali su klupe, nekoliko njih se prevrnulo od smeha. Čangrljanje tanjira i sitnog escajga dopiralo je iz kuhinje. Grilovalo se na ćumuru, na školju, peklo se na plotni. Raznosili su se kondiri i pečene paprike, zato što poezija nastaje iz gladi.

– Još uvek ne verujem da ste ovde, Markizo. Šta ćete u nastavku da popijete? – zacvrkuta devojče.

– Donesi vrč neke mekane rakije, da ne pobrljavimo odmah – konce je preuzeo Alibaba, predviđajući šta je u ovom trenutku najunosnije za mene.

– I buljuk hrane, od svega po malo – nastavio je da poručuje.

– Može li srce od kiselog kupusa za salatu?

Klimnula sam glavom, negativno.

– Uzmi kupus, Markizo! Nisi trudna!

Glavom sam klimnula, pozitivno.

– Na čemu i u čemu da serviramo jela, gospodine?

– U teglama i na daskama, koje život znače.

UGOSTI NAS, GOSPODE

Kao da sam vojnik Rimskog carstva Alibaba me je odbranio od nepravednih ratova. Ispijali smo brlju dok nije stigla večera. U tom metežu javiše se i tapete, pa se povezasmo telepatski. Baron je pao s trotineta, pokošen.

– Za Markizu i moju unuku! Živeli!

– Za tvoju unuku i tebe! Uzdravlje!

Tačan broj ne znam, ali verujem da smo ispraznili galon, nazdravljajući svaki čas. Iz utrobe su krenuli da se šire sunčevi zraci. U jednom momentu gosti su napravili red, pa sam nažvrljala autograme mastiljavom olovkom, pozajmljenom od krčmarice.

– Ovo devojče te strelja očima i uopšte ne krije.

– Pobogu, Alidedo! Samo je zadivljena mojim glasom.

– Malo glasom, više stasom. Opusti se, Markizo, sestro slatka.

Hranu smo razneli krupnim zalogajima. Tepsija gibaniće se cedila kroz rukave. Od žestine ćelije u telu su vaskr-savale. Kvantni skok je bio pozomašan. Nisam više bila si-

gurna da li sam ovog meseca isplatila ratu svog kosmičkog duga, da li je sedmica trapava ili svetla. Pre nego što mi je mozak potonuo zamolila sam Alibabu:

– Idi do bankomata i uzmi kamaru para, da se malo proveselimo.

– Ne brini, imam kod sebe i srebra i zlata.

– Hajde, molim te. Automati me ne vole. Kada se vratiš naruči dve ture pića za celu kafanu, a nama bure najboljeg vina. Noćas Markiza časti!

Umesto čađavih kubura, prizori i slike počеше da se mešaju. Premotavale su se ukrasne trake. Bukove palete zagrmeše u furuni. Dimni signali poslaše poruku, kada ostari i svemir će biti uspavan.

Sećam se pevanja, urlanja i stampeda kada smo zaigrali kolo. Lepog harmonikaša sa grivnama oko nogu. Pevačice koja se njiše uz daire. Harmonikaša koji lepeza, a mi ređamo šuške. Pevačice koja fiksira Alibabu i baca na njega jeleče. Harmonikaša koji dobacuje da sam neopisivo lepa. Alibabe koji se zavlači pod sto. Pevačice koja zatim nestaje.

Sećam se krčmarice kako drži orasnicu da se ne ulepim dok mljackam. Sećam se svitanja, kada su mi eksplodirale čakre. I više se ničeg ne sećam.

LJUBAV JE UMIRANJE, A STRAST JE SMRT

Vreme je teklo kroz pijane snove i kroz nevreme je isteklo, da bih se otreznila. Glava mi je bila kao merica. Nisam znala koji je dan, pa me ugrize savest što sam zanemarila protokol. Otoman je mirisao na domaći sapun. Opijeno, u nekom svom čardaku, telo mi je bilo u mnogo boljem stanju.

Iznebuha zaškripaše vrata i najaviše krčmaricu rumenih obraza.

– Pomaže Bog, Markizo!

- Bog ti pomogao! Koliko sam jutara prespavala?
- Tri, po novom kalendaru.
- Da li sam nesvesno obavljala neke radnje?
- Ih, obavila si toliko toga.

Uzaludno sam pokušavala da podignem memoriju na viši nivo.

– Ispričaj mi šta se sve dogodilo od momenta kada je pevačica nestala.

Krčmarica je spustila kofu leda i sela pored mene. Donela je venčić bosiljka. Na čelo mi je stavila oblog i poljubila me u kosu. Pričala je kako su pevačicu pronašli ispod stola i da su je silom izvukli da bi nastavila da peva. Da je Alibaba ostao da spava kao klada. Da su ga krčmar i kuvar prebacili u sobu. Da su ga zaključali, da bunovan ne propadne kroz mansardu. Da je kafana urnisana i da je još uvek nisu pospremili.

- Kako je Alibaba? Gde je?
- Naspavao se, obrijao i otišao na pazar.
- Šta je bilo sa mnom?

– Banula je milicija, očarana brzinom kojom razbijaš čaše. Kada su razjurili goste, tražila si da ti donesem elektronski mikroskop, da lakše pronađeš istinu u vinu. Pomenula si nekog Barona.

– I?

– Htela si da odvedeš harmonikaša na kafu, ali sam te ja zgrabila i iznela na svež vazduh.

- Da li ste i mene doneli u sobicu?
- Popela si se sama, četvoronoške.
- Odmah sam zaspala?
- Nisi. Razmestila sam otoman i...
- Neću više ništa da znam!

Krčmarica mi je promenila obloge još nekoliko puta i kada sam počela da se smrzavam, konačno sam došla k sebi.

– Pomozi mi da se spakujem. Čujem praporce ludog kočijaša. U kalendaru je zapisano da je vreme da krenem dalje.

– Bila si divna, Markizo.

– I ti si bila divna. Uzmi ovaj medaljon.

– Hvala. Nikada te neću zaboraviti.

U dvorištu me je čekao Alibaba s hrpom tabloida. Udarne vesti su se smeškale. Posle velegradske Arene, Nestašna Markiza je pokorila kafanu.

LUDA ZA CIMETOM

SEKSOAR ZA PONETI

U kafani „Kod tri pare“ Alibaba i ja smo mnogo toga proslavili. Reč lumperaj i reč luperkalija iskovali smo u lumperkalije, kovanicu koja najdublje opisuje naše bratimljenje. Vala, imali smo se zašta i roditi.

Od turbulentnog slavlja jedva smo došli k sebi. S malim kašnjenjem kalendari su ipak zapratili gustinu vremena te krenusmo do sledećeg ishodišta. Demone strasti smo rasterali. Nebo smo raskopčali da se anđeli saberu i da nam mahnu za srećan put.

Zbog najavljene konrtole Alibaba je uključio taksimetar, a ja sam se baškarila pored багаža kojim sam zatrpala preostala sedišta. Taman kada sam sklopila oči da sagledam odsjaje doživljene na mansardi, iz nehata sam dublje udahнула. Ovog puta me nije probo čokoladni kolac već nešto razornije od seks bombe, vatrometine ili urušene zvezde.

– Imaš li antiraketni pojas da se vežem? Čoveče, nije mi dobro. Miriše začim.

Alibaba je iz džepa izvukao paklicu štapića od cimeta.

– Izvoli, grickaj!

Naše druženje, putovanje i zbivanje bili su nesvakidašnji. Ali otkud ovakav poklon na njegovom dlanu? Moja neverica je naglo porasla i propuzala ka svetlosti. Otvorila sam kutiju i gurnula je pod nos.

– Ti si taksita, nisi mađioničar. Kako si saznao da obožavam cimet?

– Iskreno, Markizo, nisam znao. Kada sam pošao u varoš na kapiji me je zaustavila krčmarica. Prvo mi je tutnula dukat, a potom zamolila da kupim štapiće i da te iznenadim kada zamaknemo putem. Ispričala mi je da si prošle noći buncala i tražila burmuticu. Nije mogla da je pronađe! Otišla je u kuhinju i na jedvite jade iskopala kesicu mlevenog cimeta, doduše bajatog. Stavila ti je prah na usne. Ubrzo je

primetila da je vez na tvojoj košulji počeo da podrhtava. Podivljala si u deliću sekunde. Devojčice je reklo da je od vašeg galopa pukao otoman, da će ona nadoknaditi štetu i da ti nijedan Don Žuan nije ravan. Ja sam ponosan!

– Hvala ti, brate!

Šta je preostalo drugo nego da grickam i uvlačim miris u koštanu srž. Krčmarica mlada najlepša je cimeta kada pruža.

STRUKTURA SAMOLJUBAVI

Alibaba se koncentrisao na vožnju izbegavajući obimne džombe i dronove koji su pretili da nas satru. Ugasio je radio jednim udarcem. Nismo hteli da slušamo izveštaje o novom posrnuću sveta, o izmenama usvojenim na krkačama, porezima donesenim u sepetima. Spomenici i skulpture odavno znaju da se najlakše vaja ljudska masa.

Vidljivo uznemirena uvukla sam magnetne roletne usmeravajući centar pažnje na ovozemaljske posede. Da je Zemlja ravna ploča ja bih se vrtela kao čigra.

– Kako se zove grad levo od brda? – zaprepašćenim pokretom glave označila sam pravac.

– Nema ovde nikakvog grada, svevideća Markizo.

– Kako nema? Pogledaj ruševine, tamo-amo.

– Na livadi leži instangram.

– Stvarno? Kako je srušen?

– Evo, pretražujem. Ime mi je nepoznato. Čekaj! Harmonikaš iz krčme je okačio bumerang. Napisao je: „U zagrljaju moje Markize”. Svira, udaljen dva metra od stola, a ti sa buteljkom na glavi diriguješ. Svašta! Čime se on to hvali?

– Onim što bi bilo, da je možda bilo!

– Ako krčmarici iscuri golišav snimak, sumpor će zapaliti društvene mreže. Moram da upozorim vatrogasce.

– Ne zasmejaj me. Krčmarica je gospodin, nije hvališa.

Izvlačeći se iz kafanskog sentimenta progutala sam štapić. Od miline mi se učinilo da cijuču miševi, da mi snažnu poruku šalju Tarabići, da je cimet samleven zubima spasonosan, da će čudonosno pogurati Barona da se još jednom zaljubi u mene.

Mljac!

Pogledala sam u retrovizor. Ispod tamnih podočnjaka bljesnuo je mrak.

– Nepoznati štediša je ugasio Sunce?

– Ha, ha, nije, Markizo. Ušli smo u tunel.

– Šta će nam prokop otkriti?

– Saznaćemo zašto si luda za cimetom. Veoma sam filozofski radoznao. Kroz osvrtaje i detaljnu ispovest, molim. Slušam te!

– Uši su ti klempavi šišmiši.

– Ha, ha... Samo da znaš, kupio sam i ja paklo štapića. Možda će seansa da potraje.

– Kakva odiseja! Alibaba ultrazvukom pretražuje Markizu.

– Pokloni se i počni.

– Ne mogu! Lepota pripovedanja još uvek spava u meni.

– Dobro. Probaćemo da je probudimo kafom u kapsuli.

– Kako to jezgrovito zvuči.

– Inače, kafić se nalazi u pećini.

– Ko još pije kafu u mraku, sem tebe Alibabo?

– Ne brini! Ponećemo kapsule koje se mogu odneti.

BRBLJANJE IZ DUŠE

Nedaleko od tunela Alibaba je zaustavio limuzinu, šapnuo je lozinku i pećina se otvorila. Do mog sledećeg prolaska, možda će na tom mestu da izraste tržišni centar. Setila sam se Darvinove evolucije koja više ne spada u domen rasizma i kleptomanije. Setila sam se spontanijh migracija

kojima podleže poezija kako bi mutirala u vanzemaljca.

Put je vijugao. Kafa se pušila kao da je skuvana na haubi i knedla iz mog grla se stropoštala u petu. Tajnu ljubavi sam prizvala, spremna da je razapnem na deliće horizonta.

– Hm! Ljubav je Baron! – izbrbljah.

– Da zvižduckam „Lakrimozu”? Nekako mi se uklapa u kontekst – ujedao je Alibaba, taj lajavi kučkin sin.

BURMUTICA OD LAŽI

Odmah nakon prvog lelujanja, zbog toplote koja je stidljivo vrcala iz krošnje, Baron mi je poklonio burmuticu. Po porodičnom predanju, ona je zaštitnica strasti i gutačica đavolčića kada pokušaju da ugase večni plamen. Šta će se u njoj držati zavisi od mode, a ponekad i od ukusa pojedinca. Može da se ugura u svaki nabor, kilote ili korset.

Na poklopcu, oboda ukrašenog filigranskim pločicama bio je izgraviran lik baronice majke. Toliko su ličili da sam slepo poverovala da će me Baron opsesivno gledati, svaki put kada posegnem da ušmrkam barut.

– Na kakav barut misliš, Markizo?

– Burmut blago meni.

– Moraš da otkloniš dvoumice.

– U pravu si, izvini! Promućkaću prizmu razuma.

– Šta je to?

– Čoveče, ništa ne znaš. Prizma razuma je geometrijski poliedar ograničen s bezbroj podudarnih i paralelnih mnogouglova kao osnovama i bezbroj paralelograma na bočnim stranama.

– Razumeo sam. Jedva čekam da nastaviš.

Prvobitno sam mislila da se u burmutici nalazi poslednji šmrk tog vremena. Zato je iznenađenje bilo još veće, kada sam je otvorila. Cimet se razleteo kao tanani pramen njegove kose. Još pre prvog udaha, Baron i prah su se pomešali

u kristalni zanos. Prvi udah je zamirisao na pitu od jabuka, na požudu za Bogom.

Uskovitlana sećanja preskakala su otkucaje. Slatkoća kore bešumno je krckala, a duvan koji sam pušila uobličavao se u klobuke. Gde ima dima ima i gušenja.

Cimet u fazi hegemonije dovodio me je do ludila. Nebeski simboli su me podsećali da na svakom raskršću gricnem štapić, pre nego što mi Alibaba tutne kafu. Od te proverene kombinacije, jezik mi se razvezivao i nadovezivao na burmuticu, jedino blago koje mi je Baron poklonio, čupajući ga iz srca.

– Hm! Baron je cimet! – izbrbljala sam, otvarajući novu rundu pregovora s probuđenim sopstvom.

SEKSI ČESTICE

Čim su me strele presrele sve što sam volela pre Barona palo je u dolap. Iz karnera njegove košulje iskakale su čestice. Cirkoni iz očiju su pozivali na ples. Pravio je dečacke osmice klizeći trotinetom. Pripijala sam se uz njegove bokove, opipavala sam mu butine. Baron je bio mršav, sitan, božanstven. Zato pregovaram s unakaženim sopstvom, da proces kosmičkog padanja preokrenem u let.

Alibaba pomno sluša moje brbljanje. Zbog praznih kapsula kafe, vrisak uzaludno čeka na svodovima glasa. Nikada više neću koristiti pojačala. Prava ljubav ne vrišti. Prava ljubav ne jauče. Bolovi duše su nečujni.

STABLO OD PUNOG DRVETA

Penjanje ka ljubavnoj ekstazi dogodilo se odmah posle upoznavanja. Dovezao me je do kapije uma, zatim sam iz kurtoazije pošla da ga ispratim. Po nestašnom lišću prepoznao je stablo od punog drveta. Moju sigurnu kuću, moj

unutrašnji dom. Snebivao se, preznojavao, izuo je cipele ali nijedan pokret nije umeo da načini. Istrgla sam mu trošinet. Osetila sam se kao deo spasilačke ekipe koja ugroženu osobu mora da prenese na Pančičev vrh. Cvokotao je dok sam ga teglila i podupirala. Od visine ga je hvatala nesvestica. Plašio se da će slomiti ruke, da će nas ptice zarobiti.

Barona sam dovukla u udubljenje, negde na sredini krošnje. Poljubila sam ga. Ljubila sam ga. Nije disao. Nije se pomerao. Samo me je gledao. Spavati sa njim bilo je saglasje. Sanjati sa njim bila je tišina.

Problem pentranja i još dramatičnijeg spuštanja, rešili smo lestvama od lakih metala. Obilazili smo šume i proplanke. Osvajali smo stogove sena. Svici su palili led lampice. Cimet je vaskrsavao na mojoj koži.

– Baron je paradoks! – rekoh, pa porekoh, da me Alibaba ne izbaci iz kočije.

POKONDIRENE TIKVICE

Alibaba je pustio volan kao da pušta kajase i ceo naš tovar se zaustavio na litici. Obratio se mojoj zvaničnoj stranici, a onda je uživo ušao u kadar.

- Napravićemo pauzu, Markizo.
- Gladna sam. Jedu mi se tikvice.
- Pohovane?
- Pečene na plotni.
- Ima brza brvnara gore u planini.
- Hoćemo li prekom prečicom?
- Stići ćemo brže, prečagijom.

Dok su konji pasli ispred brvnare, Alibaba i ja smo se otimali oko tikvica i tako pokondireni zamalo da se ispolivamo pivom. Bio je to okidač za napetost. Brzopotezni oroz koji ću povući da iz sebe ispalim Barona. Na kraju krajeva,

ako se egoistično spasenje približava, to će za mene biti Sudnji dan.

Sita i podnapita, otvorila sam burmuticu. Postala sam svesna bezbrojnih tačkica u kojima se naši životi seku i kada nismo zajedno.

– Da li da te pospem srećom? – šaputao mi je pre buđenja, jedva sviknut na visine i golotinju.

Vezivala sam ga svilenim gajtanima. Pazila sam da ne padne, da se ne oklizne. Barona sam čuvala, verna kao narod.

Prva greška. Ne vezuj ljubav lancima. Ne betoniraj je. Ljubav nikada neće biti samo tvoja. Ne gordi se! Pričesti se! Progutaj ljubavne čestice kada ti ukažu čast.

Druga greška. Bezbolna ljubav je san svih bolova. Sa-beri se! Sanjaj bezbolno. Titraji i treptaji nizaće lančiće. Tako se stvaraju svetovi. Tako putuje poezija.

Treća greška. Ljubav bez povratka ne postoji. Energija menja samo oblik i tako daje potomstvo.

LEŽALJKA NA GRANI

Sledeća deonica našeg puta, postala je strma i glavata.

– Stani, stani Markiz-vodo, kuda žuriš? Nije mi jasno, zbog čega je ljubav počela da plovi uzvodno?

Nisam smela da poljuljam Baronove navike. Nasledno smo neurotični. Nisam mogla da se bavim plemstvom i imanjinama. Njegovom očevinom, krčevinom ili trgovačkim silama. Sakupljao je flaute i zlatne kaveze. Nikada nije dotakao moje dno.

Manje-više, sve bi bilo u redu da se Baronu nije primakao ko zna koji rođendan. Veliki skupovi su bili zabranjeni zbog najezde ljubavne groznice, podmukle naravno, jer se prenosila laganjem. Želela sam da bude srećan s onim što imamo. Da nam se duše prošire i raspuknu u vatromet.

Uzverali smo se na dud.

Mehurići šampanjca, rashlađeno su nas čekali. Dok je po nama padao behar svećice su osvetljavale Mesec. Oda Baronu bila je poklon pesma. Guslanje na granama beše moj fah.

Zamamno sam pevala. Slavljenika sam tri puta celivala i tek onda primetila da sam poljubila vazduh. Ni slutila nisam da će se od škripe strasnog gudala Baron prevrnuti. Ležao je na travi, onesvešćen.

Junak ove priče se mesecima oporavljao od upale koščica. Njegove flaute su tiho pištale. Moje gusle su pocepale nebo.

Greška broj 4. Mogla sam da sprečim raskol između ljutog pesnika i strašljivog svirca. Barona je trebalo samo da zagrlim. Strah od napuštanja me je zaposeo i obezglavio mi pamet. Ljubavne veze su premostive. Ljubav nije grabljivica. Ljubav je večna.

ENERGETSKI KLIK

Alibaba je izbegavao da me pogleda. Komešao se na sedištu, smišljajući način kako da me uteši. Kao da je znao da samo nežnost previja rane i da je ljubav saborna.

– Odroniče se kamenje sa mog srca ako uzmeš još jedan štapić.

– Ako ne uzmem?

– Pustiću počasnu suzu, da ti krene u susret.

– Baron je izdajica.

– Udahni cimet, Markizo.

...

– I plači.

...

– Široke su grudi vasseljene.

KOTLIĆ ZA MARKIZU

GLOBALNO TRANSFORMISANA

Putujući ka središtu magme, tačnije krstiću zacrtanom u kalendaru, ugnjavila sam Alibabu brbljanjem. Srećom, prirodno je strpljiv i natprirodno radoznao. Ispovest o cimetu je mehanički rastresla moju emotivnu konfiguraciju. Što bi reklo ogledalo, opet sam bila lepa, pametna i neograničeno živahna, za ovo mračno doba.

– Najdraža Markizo! Pad u krošnju je vrh. Toliko sam dirnut, da bih poljubio Barona. Verovao sam da znam sve o ljubavi. Ti si me danas nadmašila.

– Govoriš kao da si agent Biroa za ljubavnu bezbednost. Odakle si, brale? Ko stoji iza tebe?

– Bog me je poslao da te pričuvam na tren.

– Da li je potrebno da pozovem advokata? Knjigovođu? Notara?

– Ha, ha... Pozovi mene. Upravo sam se setio da mi u gepeku leži bakarni kotlić. Doneću vodu sa izvora. Daću ti mlin da melješ. Zamirisaće šuma. Razbudiće se ptice. Ako ti na rame slete vetruška i ćuk, biće to kafa za medalju.

Od sozercanja koje me je spopalo Baron je u mojoj utrobi zaigrao gluvo kolo. Kao da sam zaostajala u razvoju, pa se sad nešto pokrenulo. Pogledala sam vertikalno. Na belim oblacima su promicale figure oca, majke i sina. Termometri su pucali. Čak su i obredna mesta rashlađivana klimom.

Alibaba nas je propisno parkirao. Nabacao je šumski ugajl. Pristavio je kotlić. Odvezao je maramicu i nekoliko glavica šećera bacio u vodu.

Mlin za kafu nisam videla najmanje sto godina. Drška je na početku zapinjala, kao da je teškom mukom kidala prošlost. Mišići ruke su se trzali i gle, blažena zrna se zavrteše. Šumorenje me je omađijalo. Došlo mi je da raspalim gusle.

– Ne ječi Markizo! Sreća je slepa, prepusti se tišini.

– U pravi si. Ko ćuti zlato muti.

VETRENJAČA I VETAR

Ključanje vode u kotliću je otključalo trezore mozga i replika nekadašnjeg života je pucketala kroz plamen. Umešto šoljica, plaknula sam dve konzerve. Nasula sam kafu i sela kraj ognjišta. Nekontrolisano brbljanje je dočaralo odigrane dijaloge između mog i Baronovog tela. Alibaba je upijao svaki pokret.

– Ispričaj mi priču kafedžijo, nikad ispričanu, instant izmišljenu.

Žar kojim je Alibaba slagao red kafe, pa red duvana prevazilazio je umeće uživanja. Naslonio je glavu na hrapavu koru panja. Namigivao je vatrici, sve dok iz nekog neolitskog budžaka nije počeo da trabunja bajku.

„Bila jednom jedna vetrenjača. Zvala se Markiza. Nije imala ni žita, ni brašna, ali je bila toliko lepa da su svi vetrovi ludeli za njom. Noću su joj priređivali susrete. Oduvali su prašinu, a zatim lagano uduvali najsjajnije zvezde. Danju su joj donosili vetrokaze i poslastice napravljene od vazduha toliko čistog, da su se u njemu ogledale ptice.

Nikada se na jednom mestu nije okupljalo toliko različitih vetrova. Od onih brzih što sve kidaju, do onih sporih, koji miluju kosu.

Ali, svima je bilo jasno da je u Markizu najluđe zaljubljen vetar koji se zvao Baron. Kao od šale je raznosio šešire. Mogao je da prevrne kotlić i uvuče u sebe sve što mu je drago. Radosno je šuštao kroz flautu, a kada bi se naljutio kovitlao je zrake.

U donošenju ljubavnih čarolija Baron je bio poseban. Kroz Markizine prozorčice je ubacivao žito. Kačio je novine i fijukao pesme.

Kako je vreme prolazilo, vetrovi su dolazili k sebi. Nastavljali su da lutaju, verujući da će bar jednom nabasati na vetrenjaču koja će ih pogledati mило.

Okupiran blještavilom, Baron je pokretao Markizu. Na krilima vetra, Markiza je mlela zlatno brašno.“

GOVOR BARONOVOG TELA

Dok je Alibaba pripovedao, nesnosan drem mi se prikrao, zatim me ukrao i naposletku iskrao na grumenčić pannonске zemlje. Pretvorila sam se u vetrenjaču. Vetar okreće moja bujna jedra. Razmenjujemo blago. Jedan poljubac za pregršt brašna. Kada se vatra raspirila ljubav je oslobodila čestice. Mesim pogaču i stavljam je na Baronovu glavu.

– Probudi se, Markizo! Ostalo je još malo kafe. Dodaj konzervu da ti dospem.

– Hvala jedinom Bogu i njegovim ženskim boginjama!

– Čemu tolike hvale?

– Da nisi završio priču, ja bih...

– Dobro je što nisi zamahnula sekirom. Odspavaj još malo. Za pola sata krećemo.

Telo govori jedno, razum drugo, srce treće. Baron je ubrao žute dunje i poigrava se njima. Žonglira. Priprema predstavu. Taj cirkus više neću da gledam. Ulazim u drveni mlin i čekam da Baron poželi kafu.

– Efekat kofeina je drastično promenljiv. Kad-tad, svakog od nas prebaci na drugu stranu ekstrema.

– Tebe je uspavao... – nejasno čujem Alibaba kako mrlja i cokulama zatire pepeo.

– Obuzeo me čudan osećaj! Ili si me ti omeo?

– Nisam. Šta si nameravala da uradiš?

– Htela sam Barona da klepim po glavi, ali me je sprečio govor tela. Možda je problem u meni? Premestila sam pogaču na svoju glavu. Baron je prišao i prekrstio se. Odlomio je parče i umočio u so.

– Kakav maher! Nadam se da ne nasedaš na trikove?

– Nasedam! Duša je poludela za njim.

– Pokupićemo pinkle i krećemo. Vatra te je ubacila u mistično stanje.

– Krivica je tvoja! Nikada nisam čula lepšu bajku.

– Nije bilo teško da je izmislim.

– Svejedno, udesio si da jedna glad izoštri drugu.

– Bio sam inspirisan. Prevrnula si moj život naglavačke!

– Jesam. A ti si moje potonule osobine izvukao iz vulkana.

– Ti si vulkan, Markizo!

– Ti si anđeo vodič!

Završetak ispijanja kafe i završetak krštenja, započinju smrću. Malo si umro i malo nisi umro. Ne znam da li će Alibabi značiti vreme koje smo proveli zajedno. Znam da se ugradio u moje biće i da će bivanje tog bivstvujućeg uvek biti naše. Odigrao je maestralnu ulogu za čovečanstvo u kome se svi oblici ljubavi sintetišu u beskonačnu sliku božanstva.

Ustala sam.

Šare na mojim kostima su vaskrsle.

ALIBABA MAŠE KRILIMA

TEST OPTEREĆENJA DUVANOM

Levim okom ciljam retrovizor.

Desnim okom, nišanim Markizu.

Zabacila je glavu na naslon i analizira sve što može da sagleda kroz vizir.

Ne ispuštam je iz vida.

Toliko sam koncentrisan, da mi kapci lebde kao padajući meni.

Prvi put od kad putujemo, Markiza ćuti.

Istražujem njen profil.

Kada se lafica takvog kalibra zaljubi u Barona da li je to čudo realizama? Možda, ako Baron vremenom ojača vežbajući u teretani. Možda, ako satera hipohondriju u žipon baronice majke. Možda, ako poveća volumen svilenkaste kose. Pa i njega Bog da pogleda.

Prvi put od kad putujemo Markiza ne pije.

Testiram je.

Ispitujem teren.

Odakle je došla?

Kom rodu pripadaju unutrašnji goniči koji su je dovukli na obalu Drine. Da li su Balzakove tapete čipovane da privuku VIP goste ili ih je zarazila reklama nošena na grbači? Pitaću ženu čim se vratim u hotel.

Prvi put od kad putujemo, ne puši.

Udiše tišinu.

Zato ćuti. Zauzima breme. Osvaja ga. Penje se na vrh puzeći.

Predozirana je od ljubavi.

Prvi put od kad putujemo, isključila je izdrhtavanje.

Znoji se.

Presvlači se.

Prekraja haljine kao da prekraja balkanske granice.

Čujem...
Iz klepsidre cvrkuću krvave ptice.
Prvi put od kad putujemo otključava svetlost.
Na njenom telu su otisci krčmaričinih dodira. U njenoj
kosi su delimični otisci Baronovih usana.
Miriše na cimet.
Kašlje.
Od kad putujemo zajedno starost je nemerljiva.
Hakujem njene misli.
Ljubav je revolucija srca.
Hakujem njenu dušu.
Snovi, aure i fraktali, delovi su božanskog duha.

KONCENTRACIJA, CENTRALIZACIJA I DIGITALIZACIJA EGA

U sebi prepoznajem Markizu.
Obožavam je.
Sedam dana krstarimo. Sedam noći ludujemo.
Večnost nas je vezala energetske lancima. Pretvorila
nas je u pionire koji dokazuju da su žene i muškarci rav-
nopravni u lumperaju, jednaki na otomanu i svakojakim
mestima koja ovu činjenicu iziskuju.
Uvukao sam se pod Markizinu kožu. Čučim i čekam.
Branicu je od muve, buve, od izmutiranih anđela.
Markiza se zavukla ispod moje kože. Leprša i čeka. Šti-
tiće me od pijanih kubura i srče kada se otrgnu kontroli.
Uskoro ćemo se rastati. Kontaktiraće nas kreator bu-
dućnosti i kao bioskopski razvodnik, sprovešće nas u nove
centre moći.
Kvalitet života je promenljiv. Ko se posveti Bogu u sebi,
ide prekim putem u nestvarno.

KAFA, DUVAN I CIMET

Kada dotaknem dno sopstvenog bića napisaću „Nebesku trilogiju”. Renoviraću književnu ambiciju zakržljalu još u osnovnoj školi i posvetiću je Markizi. Ona zna napamet zamršene formule individualnog razvoja. Proučava ih i ponavlja, jer je ponavljanje majka grešaka.

BARON NE MOŽE BITI SVAKO

Markiza je zadremala. Klata se u ritmu kiše koja nas trenutno granatira. Usta su joj otvorena. Kresnuo bih šibicu, ali neću da je trzam. Kada proleti zalutali oblak stići ćemo do tačke razdvajanja.

Razvedrilo se.

Po kultivisanim poljima vetar rasplamsava stroge principe. Traži jamu za neškodljivo uklanjanje radioaktivne ljubavi. Izaziva sudare interesnih sfera posle kojih se ipak svi upakaju u Gospoda.

Možda se taj vetar zove Baron.

Ako se Baron opredeli za bivšu vetrenjaču, samoopredeljenjem do samootcepljenja, neka razduva svoju ljubav i pronađe Markizu.

NA KUKAMA DOBROTE

Stigli smo. Oborena stabla urliču dok se kotrljaju padinom. Na video-karti mesto je nevidljivo. Iz kasete izvlačim fluoroscentne prsluke da nas radnici sa susjednog brda uoče. Večna Markizina ljubav i Baronova netruležna lepota ostaće neko vreme u zapečku.

- Dobro došla u surovu stvarnost, Markizo.
- Gde smo?

– Svečano izjavljujem da sam te iz tačke A dovezao u tačku E i da mi je zbog toga žao.

– Zašto si vozio brzo?

– Naglasila si da imaš naručen let. Nisam shvatio kako i gde, ali klepsidra je protočni časovnik.

– Idealna je za saradnju s mojim kalendarima.

Prvi put od kad putujemo zajedno pomeramo sedišta. Zagledamo u svaki ćošak i prikupljamo stvari na gomilu. Markiza je pronašla češalj. Snažnim zamasima raščješljava rep. Noge mi poskakuju od umora, od vožnje, od straha.

– Gde je pista? Gde je radar? – zbunjen sam.

– Kao što vidiš ova njiva je premala za dirizabl.

– Da ti docrtam krila?

– Ha, ha, Alibabo, ti si lud.

– Tražim eksplicitno objašnjenje.

– Uređaj za prevoz je na naduvavanje.

– Letećeš sama?

– Imaću pilota u balonu.

– Imaćeš i luksuznu korpicu?

– Korpa je od pruća, a kupola od kudeljice. Agencija samo što nije donela samosklopivi komplet.

– Baron i po, balon i po. Koliko košta pet Barona? – znaš li da računaš Markizo?

– Uozbilji se! Kada se spustim na more, sagradiću šajku od plastičnih flaša bačenih u priobalje. Ako sve belosvetske kese i flaše recikliram biće to šajka nad šajkama.

– Da pođem s tobom?

– Najdraži Alibabo, povedi konje u rikverc.

– Rastanak je nasilan. Nisam ga ovako zamišljao.

– Blagovolela bih da dedine gusle poklonim tvojoj unuci. Unutra je i svitak naslednih pesama. Izvoli! Ponesi ih!

– Zatečen sam!

– Želim da ti poljubim ruku, Alibabo.

– I ja želim da poljubim tvoju.

– Poljubi je!

– Srećno, Markizo. Nikada te neću zaboraviti.

Balon je bio prenaduvan, a korpa prenakrcana. Kana-pi se zategoše, vreće s peskom popadaše u travu. Devojka koja je dovezla kamion ucveljeno je mahala pilotu.

Nisam mogao da izdržim. Primirio sam konje. Kradomice sam strepeo nad Markizininim uzdizanjem, do beskonačne tačke.

– Obriši suze, brate! – s prednjeg sedišta, opominjale su me gusle.

BURMUTICA JE BAČENA

PRAH ZEMLJI, PRAŠINA NEBU

Rastanak s Alibabom se uobličio u košmar. Njegov pokušaj da ostane neprimećen probušio je krošnjju. Klepsidra je nakratko pobrkala lončice. Za divno čudo, samo nas golubovi nisu pokakili. Da je balon počeo da pada sigurna sam da bi ga Alibaba uhvatio.

Istovremeno, pilot je obuzdavao gorionik, popuštao kape i svaki čas pljuvao u kažiprst. Vozdizanje je bilo spasonosno i ja sam nemo urlala. Kada je grdosija od smoga zanjihala korpu misli se otrgoše od Alibabe i htele ne htele ustremiše ka panorami.

U teoriji, na visinama se rane vidaju. U praksi, svaka suza po delić tela izmrvi u prašinu.

LET IZNAD BARONOVOG GNEZDA

Balon nema kormilo ili džojstik. Leti kuda ga naum nosi. Smelost pilota da se udvara vazдушnim strujama, da se prepusti mirisnim slojevima, odvešće me do jednoumlja. Isključivo ću se baviti izgradnjom prekookeanskog broda. Pre nego što se spustim na plažu uguraću ljubav u ružičasto nebo.

Hipodrom.

Balondrom.

Kosmodrom.

S visine od četrdeset metara, desno od izlaska Sunca, prepoznajem Baronovu plantažu. Zimzeleni cimet u svom božanskom obliku čeka da bude obran. Kada se kora potpuno osuši sklupčaće se u štapić. Proces uvijanja biće sinhron s mojim željama.

S visine od pedeset metara vidim kako lagan i smiren vetar nadleće kukavičje gnezdo. Da sam žena u najboljim godinama bez razmišljanja bih skočila u Baronov zagrljaj.

Markiza sam u najgorim godinama i izvešću ritual koji će pospešiti razvoj naučne fantastike.

Na visini od šezdeset metara podupirem mozak zame-nom teza.

Ljubav je Baron.

Baron je balon.

Premudrost je Božja volja koja me sadrži i koja mnome razumno upravlja.

UJED SELFIJA

Na visini od sedamdeset metara svet posmatran naopač-ke više liči na mene, nego razgledan s plavih visina. Plava boja je figurativna, pre bi se moglo reći da svet detektujem sa sivih daljina. Za utehu, morska plavet me nestrpljivo čeka.

Na visini od osamdeset metara, tek malo odvojena od majčice Zemlje, oštrije vidim oblutke svetlosti i sve što je odvajkada zgaženo, posečeno i bačeno. Ako je pravdoljublje zavisnik od greha, ljubav je smrtonosni ujed selfija.

– Pronađi relikviju, Markizo!

Tapkam po bokovima, po ruksaku.

– Gde je?

Treskam po džepovima.

– Tu je!

Na visini od devedeset metara, burmuticu stiskam silo-vito, kao da žigošem dlanove.

– Kako glasi Prvi zakon termodinamike? – pitam je.

– Sve što ljubav takne, zamaskira se u svetlost i pretvori u prah.

– A kako glasi Prvi zakon veronauke?

– Sve što ljubav takne, zamonaši se u svetlost i pretvori u zrak.

– Bože, ako te ima, a nema te trenutno, oprosti mi!

Burmuticu ne mogu da otuđim silovito. Može da se zaglibi, povredi. U vlažnu maramicu je umotavam, od papirne pravim padobran. Nepodnošljivo lako prinosim žrtvu i vitlam je u prazno.

Na visini od sto metara, čim se padobran otvorio, soko je pokušao da ga ščepa. Ipak, njegovo oko bolje registruje pogrešne pokrete od životnog vapaja za smislom. Zamotuljak neće zgrabiti kandžama i neće ga prastarim kljunom ubiti.

Burmutica je bačena!

Gde god da padne, biće na uknjiženom posedu.

EGO ČIGRA ILI ČIGRA ZVER

U razdoblju pre Barona najbolje sam se osećala kada sam bila u centru svoje pažnje. Gutala sam čaure svilene bube da mi u stomaku lepršaju leptiri.

Zaljubila sam se.

Odljubila sam se.

Da je Baron baš baš muško, bacila bih rukavicu, a ne dragocenost punu praha. Izazvala bih ga na dvoboj. Na gađanje balona kamenom s ramena. Na puzanje između oblaka.

Moje poslednje obraćanje Baronu je direktno:

– Dragi, pronađi burmuticu!

– Zavrti ego pre nego što ga nanjuši zver.

**MUDROST U KOALICIJI
S MUDRACEM**

PLAMENI PILOT

Kada su suze poremetile ravnotežu između flore i faune počeo je da buja retardirani potencijal. Izrastao je fitilj. Vasiona je eksplodirala i raznela čakre.

Zato me je let u balonu produvao i ujedinio s Tvorcem. Verovatnoća da se nešto tako dogodi najveća je na nebesima.

– Nema te pameti koja će preko noći postati mudra, sem pameti Markizine – poručio mi je soko, koji se odrekao plena zarad viših ciljeva.

Pre poletanja nisam posetila kladionicu, jer su ljubavna predviđanja zlurada i stoprocentno pogrešna. Blizina je pogodila čudo i omogućila mom duhu da se ratosilja straha. Gađajući Baronovu plantažu burmuticom, izazvala sam ga na dvoboj. Zvezdu ispalu iz večnosti, samo granata ljubavi može u carstvo da vrati.

Priznajem!

Kalendari su me bez prestanka opominjali da preterujem s trovanjem vazduha i prljanjem vasiona zvucima beznađa.

Ku-ku, ku-ku! Baron, Baron!

Ku-ku, ku-ku! Ja, pa ja!

Priznajem!

Ushićena plamom kojim je pilot balonirao između predela, skinula sam mrežu i pogledala Zemlju pronicljivo u oči.

Priznajem!

Hektolitri mojih suza su dokazali da se ponašam, kao da sam jedini živi stvor sa sindromom nevoljene i ostavljene jedinke. U potpunosti sam potisnula i zametnula trag da je život jedini živi predstavnik Boga.

Kriva sam!

Ja, Nestašna Markiza!

Samoprogllašena kraljica drame.

Malopre sam obrisala suze s kojima sam se igrala eksplozivno. Želim da rasteretim planetu. Sve što sam radila s njom nije zajedništvo, prijateljstvo, prosperitet.

Prestaću da je ekonomski i seksualno uznemiravam. U budućnosti ću plakati samo ekološkim suzama, bez drame.

SPOMEN-PLOČA

Carstva nastaju iz aktivne, miroljubive koegzistencije Boga sa samim sobom. Carstva nestaju kada kriva ogledala raskrivaju tajnu.

Ovo je priča o tebi, ljubavi.

Priznajem krivicu!

Na ovoj idealnoj visini razgovetno čujem botove kako laprdaju. Čujem proklizavanje tektonskih ploča i nabiranje neba od teškog tovara. Koža i kora živstvujućih, bez prestanka izdrhtavaju zaupokojena zvona. Ledeni bregovi pucaju od nervoze.

Ako je večnost pogrešno usađena ne znači da je koren za čupanje. Večnost je neprekidno posedovanje postojanja, čije je stanište ljubav.

Ako tren taj dođe i Baron izađe na dvoboj, biću istražitelj te večnosti.

TAJNI PRESEK VASELJENE

Ko je pre nastao? Kalimero ili jaje? Svejedno! Pravda je najveći zavisnik od greha. Njeno ispravljanje je dugotrajno, a opstanak nepredvidiv. Zato je naučno rasvetljavanje ovog pitanja višemračno.

Opisaću...

Prikupljeni podaci se najpre puštaju kroz podešene filtere. Kada se talog dobro promućka, smesa se postepeno ubrizga u obrađenu moždanu masu. Inteligencija registruje promene,

a delovi spektra se uporede sa zamišljenim grafikonom. Dobijeni rezultati se klasičnom metodom ubacuju u storije, a zamaskirani odgovori podmeću u medije svih vrsta.

Ratovi koje institucije vode zbog grumenčića zlata tako opravdavaju postupke. Čovek je pravedan sudija, sem ako nije Kalimero.

Potrebne revizije skoro svih suđenja činodejstvuju Boga u vrhovnog sudiju. Sve što je urezano u spise i tablice, lično je izdiktirao. Ali, u praksi je malo drugačije.

– Zašto se ne pridržavaš ljubavnih zakona? – pitao me je nekoć.

– Bože! Ima se! Može se!

– Markizo, ako želiš da budeš nestašna, produvaj ego pre nego što ga dodirne zver.

OSLOBOĐENJE I UJEDINJENJE

Nevoljni pokreti koji su usledili, signalizirali su mi početak blagostanja. Poslušala sam Boga, zavrtela sam ego i ubuduće ću ga redovno provetravati.

Ponoviću još jednom, da nikada ne smetnem s uma:

– Nije život jedan Baron, kad ih ima tušta i tma (uključujući i krčmarice).

Krug dobrih dela ću nasumice proširiti. Širiće se koncentrično, kao kamene žabice. Humanitarno, u kontaktima bezbolno, sazivaću radne akcije, oraću njive i drumove. Iz kruga dvojke preseliću se u galaksije.

Talenat koji mi je pomogao da se oslobodim neslobode, istovremeno je i ujedinitelj mojih raskošnih atoma. Do sada su ih sputavali unutrašnji potresi i prekrivale gromade „ničeg“ od kojih je izraslo jedno ogromno „ništa“. To su filozofske upadice i ispadice, što bi rekao moj narod.

Dok se priprema spuštanje, za produhovljenu globalnu mrežu, hvataju se žive slike:

Momenat kada sam se uputila ka Drini, reci koja izvire iz knjiga i teče preko mostova.

Hotel na kraju svetova i njegovo matično osoblje.

Balzakove tapete, koje goste zaposedaju, umnije od vrača i zduhača.

Alibaba, otvarač ljudskih pećina.

Alibaba, šumeći beskraj.

Oko mi poskakuje kad pomislim na krčmu.

Grudi mi poskakuju, kada udahnu cimet.

Baron je med.

Mnogo slika je uskočilo i uгурalo se preko reda. Svaku sam prepoznala i zakačila za oblak. Mrežu sam izvukla, poljubila i vratila u svemir.

– Pažnja! Pažnja! Nestašna Markizo! Obrača vam se balon-pilot. Za nekoliko trenutaka izvešćemo spuštanje slobodnim padom.

– Attention! Ladies and Gentlemen... Pardon! Attention! Coquine Marquise... Attention!

Više verujem u moć balona nego što se iz priloženog otkriva.

Privezala sam gusle.

Navukla sam vetrobrane.

Vežala sam ruke za drške.

– Merci garçon! Merci pour le ballon! Spremna sam!

Letenje i sletanje u svojim radnjama nemaju ništa grešno. Pomislila sam:

– Bože, jedini, svedržeći, ako si još uvek sa mnom, zadrži balon ako krene po zlu. Da ne tumaram do dna. Duboke su države i još su dublja mora, ko zna gde korpa može da padne.

Niko se nije oglosio!

Padanje se odvija po utvrđenom kursu! Za sledeći rođendan, naduvaću onoliko balona koliko budem imala godina.

Zbogom ljubavi.

Ne zameri.

Dole me čekaju Lazarčići (niskobudžetni robovi). Napustili su pikarske romane i pošli u dalek svet, da bi mi pomogli oko projekta. U svetu je kriza. Teško se zarađuje.

Za pomagača imam i „Crnog cara”, davno penzionisanog odžaćara. On je delotvoran, kod zapušnja u tranziciji.

Ako sponzori budu lakoruki, sagradiću šajku kakvu Bog još nije stvorio.

Ako se poistoveti sa standardima i savremenim kvalitetom, prekrstiću je u kruzer.

Zbogom ljubavi.

Ako se ponovo zaljubim, ubij me dok sam živa.

ŠAJKA ILI KRUZER

MARKIZINA ČELJAD

Pilot me je iskrcao na iznajmljeno ostrvo. Koferi su se isprevtali, nekoliko kalendara je odletelo pod more. Zavidljeni oglasima na balonu, meštani su priredili raskošan doček. Odbila sam njihovu ponudu da jašem preslatko magare. Iz petnih žila trčkarala sam za kolonom i zamišljala šajku, preobraćenu u neman.

Na „Zlatnoj obali” su se okupili zanimljivi sadržaji, oni najekskluzivniji još uvek su pristizali. Sve narudžbine i dogovore koje sam obavila krišom izvršeni su pre naznačenog roka. Znatan deo plastičnih flaša, od kojih ću napraviti šajku, izležavao se na pesku.

U logoru je klik-klak šator bio zategnut samo za mene. Dopala mi se pokretna kancelarija, jer je podsećala na letenje. Umila sam se vodom iz kace. Navukla sam svilenu dolamu, da mi ljubičasti zraci ne isprže kožu.

Od silnih lumpperajki s Alibabom zakopala sam ratne sekire, zaboravila sam na biznis. Hodanjem dva koraka unazad vratiću se u vrhunsku formu.

Arhipelag, u čijim se okvirima nalazi ostrvo na kome trenutno prebivam, obiluje lokalnim elementalima. Edukovani su da bajaju putnicima iz svih dimenzija. Zamoliću ih da mi naprave zaštitu od finansijskih prevara i talisman za poslovni orgazam, koji će dugotrajno da mi se smeška.

Dragi Lazarčići, prilično pritvorni jer me ne poznaju privatno, stiskali su se oko gusala i dvosmisleno klimali glavama. Kada se večeras nalijemo rumom poprimiće manire lepog ponašanja.

Zvanično, prvi radni sastanak je održan na „Makovoj steni”.

Podelila sam volontere na grupe: koja pere flaše, koja ih sortira po veličini i boji, koja sakuplja memorijske alge...

Novčano ću biti nepodobna, bez obzira na priliv. Što se više vode bude spajalo u mutnu beskrajnu kap reciklirane flaše će se prespajati u sve veći brod.

Problem su neimari i dunđeri, konstruktori i njihovi asistenti. Potražuju toware blaga, ne računajući rajder liste koje su podugačke.

De, de! Neka! Ušparaću. Negde ću nekog da uštinem. Zakinem. Napuniću već nekako kasicu za honorare.

Naposletku sam upoznala četu gusara.

– Šta nam zapovedate, Gospoja? – obratio mi se Kapetan s kukicama.

– Da me branite od pirata. Aktivni su.

– Plen razvlačimo na pola?

– Uzmite sve što vam more pruža.

– Gospoja, želimo da budemo vaši strateški partneri!

– O, svaka čast!

– Šta nam je činiti?

– Otimaćete nasukane flaše s okolnih plaža i transportovaćete ih u brodogradilište. Svakog dana. I praznikom.

– To je najmanji problem!

– Još nešto, strogo poverljivo. Pridite bliže.

– Slušamo, kao zapete puškice.

– Bićete zaduženi za prenos podataka i bežičnu vezu s kopnom.

– Mi smo eksperti za slanje tajnih poruka u staklenoj boci, procesom bociranja.

– Kupljeno!

– Evo kuke, Gospoja!

Koga je briga da li sam Markiza ili Gospoja, pred ovim Bogom svi smo jednaki. Koga je briga, da li je flaširanje ili bociranje, kada rezultati proizvodnje obore sve rekorde.

Nekoliko skica koje sam nacrtala u eri tugovanke za Baronom, neće promeniti svet. Ali, uz vredan kolektiv, šajka će se sama pozicionirati na prvu stranicu Gugla.

Ako dragi Bog pomogne, šajka će da raste i poraste, dok ne naraste u kruzer.

DVOKRAKI SEVER

Pred svitanje sam se uvukla u šator. Gušteri su lazali po vreći. Nožicama su me golicali. Zaspala sam odmah, jer smo noćas obeležili postavljanje temeljca, na ovom svetom mestu. Razdragana od sevanja muških pogleda dohvatila sam se gusala i zagrmela u nebo. Gusari su isukali sablje. Palme su se zanjihale prizivajući kišu.

Trzala sam se i tonula kroz snove kao da sam u njima prekobrojna. Kada su Lazarčići poslužili kafu, zamirisalo je more. Smisao buđenja se promenio.

– Oglodalce, ogledalce, da li su mi porasli brci?

– Jesu, Markizo!

– Pozajmite mi penu!

– Uzmi sveću.

Upalila sam sveću za pokoj brkova. Razmazala sam vosak ispod nosa, preko brade, između gustih obrva.

– Nalevo! Nadesno! Čupaj! – uvežbavala sam svoju čeličnu volju.

Naposletku sam u uvo zabola nerđajuću alku, koju mi je Alibaba krišom stavio u ruksak. Obukla sam mornarsku majicu – poklon od Kapetana. Natukla sam slamnati šešir. Šareni papagaj se kostrešio na njemu.

Pogledala sam se!

Bila sam tako lepa.

Umesto tragova, graditelji ostavljaju umetnička dela, da obični smrtnici ne lutaju. Pozvala sam ih! Došli su! Najbolji od najboljih. Iz svakog carstva po jedan: egipatski, carigradski, crnotravski. Dva kraka severa su razvezali. Bez ijedne pauze za odmor, pridružiće se zidanju brodskog strašila. Od radosti mucam, gutam slova kao gurabije.

Posle svečano razmenjenih naklona održala sam kratak brifing. Sporazumevali smo se rukama i nogama. Prevazišli smo kulturne razlike univerzalnom gestikulacijom: crtanjem na pesku, busanjem u prsa, tupkanjem po glavi.

– Kako ćemo i čime ćemo da povežemo flaše u neraskidivu vezu? – pitali su me njihovi drevni pogledi.

Neimare je vidno zabrinula izvodljivost moje genijalne ideje.

LEPENKA ZA ŠAJKU

Bog je stvorio amebe, pa ih je potopio u ljubav. Kasnije su nastale alge. Zahvaljujući ugostiteljskim objektima razradila sam postupak partnerskog vezivanja. Pomogle su mi kore za pitu, a posebno suši.

Ako list presovanih algi sprečava rasipanje pirinča, zašto nekoliko listića ne bi držalo flaše na okupu. Konkretno, proces proizvodnje bi se zasnivao na lepljenju. Koliko je listova potrebno za lepenku otpornu na lirsku so izračunaće astrolog. Idem odmah da mu pošaljem poruku.

- Kapetane!
- Molim Gospoja!
- Pošalji ekspres bocu.
- Hoću, samo da je začepim.
- Hajde! Čekam brz odgovor.

Nadam se da će proračun obuhvatiti havarije u boji izlivenog petroleja, nedaće nebeskih tela, rđu postmoderne. U vreme Herkula, zdravi duhovi su bacali diskove.

- Markizo!
- Kažite lepotani!
- Zvezdar je poslao bocu.
- Otvorite je!

Iz boce sam izvadila šifru za tačan broj listića. Lepenka ma ćemo oblagati flaše pojedinačno. Zatim ćemo umotavati

dve po dve i regrutovati ih u blokove, za trup, pramac, krmu i palube.

Hor Lazarčića će preneti blagovest.

– Šapnite šifru svakom ponaosob! I onom slatkom margarcu!

– Šapnućemo!

– Bocu dobro operite i vratite u sanduk!

– Opraćemo!

– Dunderima odnesite lubenice!

– Odnećemo!

– Ako sam nešto zaboravila...

– Markizo! Računajte na nas!

KORPORATIVNI LAZARČIĆI

Sponzor koji se prvi odazvao i uplatio bitkoin je proizvođač šećerne trske. Odbila sam nepoznatu valutu i ljubavno ga zamolila da dostavi robu u naturi. Višak šećara ne utiče na prefinjenost Markize. Platiću zakup ostrva i sve po tražnje. Iz šećerne trske cedićemo rum, bar da se oko toga ne brinemo.

Lazarčići jurišaju po ostrvu. Da imaju mlazna krila lakše bi im bilo. Pronašli su uvalu s bezbroj najlon kesa, pa sam ih odmah uvrstila u građu. Otpaci, kanapi, užad, svje i svja je plutalo u plićaku. Preradićemo ih u ukrase za gornje delova šajke. Bogami, ako dobacimo do kruzera, podići ću kapelicu sebi za života.

Najmanje pedeset nijansi kesa može da se izdvoji, ali je to gubljenje legalnog vremena. Svakog trenutka dešavaju se kosmičke promene. Noć očas isprazni kontejnere i zatrpaočne duplje.

Izgubila sam se u pesmi, tražeći otiske Baronovih usana. Njegovo neutaživo zaljublivanje u sve ono što nisam. Gde je zaturio jagnje koje sam mu poklonila, da nikada ne bleji sam?

U vodi sam do balčaka. Talas me preseca i tera da poguram teret preko psihe.

– Ne vraćaj se u moje srce dragi, dok ne završim s rizicima poslovanja.

U vodi sam do grla. Talas me saseca i tera da preguram teret preko pučine.

– Ne vraćaj se u moje misli, dragi, dok se ne maskiram u kornjaču.

Izlomljena talasanjem ležim međ flašama i međ snom. Krici galebova mi pojačavaju glas.

– Lazarčići! Gde ste?

– Sklepali smo nosila od trske, za hitan slučaj.

Diskretno su me prebacili u šator i premazali uljem. Vatra se razbuktala. Ljubav je krađa identiteta, bez grama duše za gašenje.

– Markizo, probudi se.

– Kada je pre svanulo?

– Nije! Izgorela si! Bliži se večer.

– Nešto je iskrslo?

– Dunderi su poređali blokove i sagradili trup. Ogroman je.

– Da li su flaše napunili peskom?

– Jesu!

– Da li su koristili sigurnu šifru za lepenku?

– Jesu! Čim su pokvasili trup, alge su počele da mrdaju.

– Da li su uradili brzi test na potonuće?

– Jesu! Trup je otporan.

– Ako udari u glečer ili ga nešto ugrize nema sile koja će ga potopiti.

– Kako je to moguće, Markizo?

– Pesak curi, trup se diže. U istoj srazmeri.

MODRO-ZELENA NEMAN

Ne znam koliko je vremena prošlo mereno mačjim ili psećim godinama. Mereno ljudskim prošao je vek. Čekajući Barona počinila sam čovekoliku dobrobit. Prošlost se otrgla od života, ponekad samo zavapi i ključne u zazidanu ranu.

Ceremoniju poniranja kruzera smo zakazali za prvi dan proleća. Ostalo je još da ugradimo brodsku sirenu i da razvijemo slobodarska jedra. Šajku-preteču smo montirali na pesku. Flaša po flaša, kesa po kesa i sagradismo na njoj devet palubica. Kada vaskrsle alge oblože kruzer zaploviće morima modro-zelena neman.

Idejno rešenje za hornu i jedra popadalo mi je na pamet uz višak ruma, kada niko od prisutnih nije mogao da otpuzi u šator. Ležala sam nepokretna, ubeđena da nikada neću prohodati. Rumeno jutro je bilo prohladno, a logorska vatra ugašena. Toplo je. Hladno je. Tako se kalila Markiza.

Posle preležanog vikenda, smese koje smo dobijali topljenjem flaša i kesa razvlačili smo oklagijama dok su bile mlake. Neimari su krojili jedra, ja sam ih ušivala i kačila na jarbole. Veći problem je predstavljala konstrukcija sirene. Morala sam da organizujem savetovanje.

- Kapetane, znaš li neku krčmu koja ima trubače?
- Znam. Najbliža je na dva dana plovidbe.
- Dovedi ih. Kidnapuj ih ako treba!
- Idem da iznajmim posadu.
- Svi ćete dobiti dnevnicе.
- U zdravlju da se vidimo, Gospoja.

Ne može gruvanje da se poredi s guslama, ali da puca glava istina je. Obavili smo zadatak uz đipanje. Zaposlenima i trubačima prosledila sam elektronske lovorike-dajke.

Sistem za brodsko trubljenje smo osmislili tako da osnovu čine cevi dobijene od flaša:

Rupe različitih veličina će sprovoditi vazduh.

Kada vazduh izbije kroz prošireni levak čuće se sablasno zavijanje.

Jačinu sirene će lobirati vetar.

Nagib kruzera, visina talasa, dubina gaza, odlučivaće o dužini piska.

Flaširana horna milion puta će prevazilaziti snagu gusala, riku jelena, pljesak bombe. Pretpostavljam da vera, ljubav i nada neće biti samo beznačajni delovi moje raspolučene mašte.

Od preteranog tihovanja dobijaju se tikovi tišine. Od razbacanih flaša dobijaju se tikovi trovanja. Zemaljski narode, pročačkaj uši.

SEKS SA SRODNOM DUŠOM

Plovi šajka i na šajci kruzer! Aj!

Sunce je podiglo zrake, jugo je napumpao jedra. Na ledima nedodijte prelama se more bistro kao suza. Niko od graditelja i volontera nije odustao od zajedničkog putovanja. Sreća nas je trajno zarazila. Pošlo je i nekoliko starosedelaca da vidi ostatke sveta.

Bačve s rumom smo pretovarili, demontirali smo logor, razdužili se od belaja. Crna sam kao ugarak, kosa mi je bela, bicepsi zategnuti blistaju. Lazarčići mili, čekaju me na pramcu. Vratiću ih u zaboravljene romane: njihovim vetrenjačima, nedostižnim gospama, u čašu sangrije.

Gusarski brod će nas pratiti u stopu. Poštene guslare mogu da zaskoče svakolike bede. Želim da se podmladim. Želim mirno da spavam.

Brod je spreman za plovidbu.

Izvlačimo plastično sidro. Dajemo znak mornarima da nas izvuku na otvoreno more. Kapetan se vraća i besno preskače palubu.

- Gospoja, imamo slepog putnika.
- Ja imam samo gusle.
- Gospoja, vezao sam ga.
- Odveži ga.
- Gospoja!
- Ne zanima me!
- Nizak je i žgoljav.
- I?
- Vrišti tvoje ime!
- Ne čujem!
- Baciću ga u more!
- Neka bude volja tvoja!
- Gospoja!
- Dobro, dovedi ga!

Kapetan je čušnuo slepog putnika pred moje noge. Iskašljavao je smotuljke duše. Kada me se nagledao počeo je da jeca. U ženskim prnjama, raščupan. Baron? Nemoguće!

- Kako si me pronašao, ljubavi?
- Onaj tvoj kočijaš...
- Nagovorio te je pesničenjem?
- Nije! Tražeći tebe nabasao sam na njega.
- Alibaba te je prepoznao?
- Zna kako dišem.
- Baš se čudim!
- Ucrtao je na mapi tačku gde je poslednji put video balon.
- Sto godina ti je trebalo...
- Pronašao bih te ranije, da me nisu unakazili pirati.
- Koji pirati? – umešao se Kapetan.
- Mislim da su sa Kariba.
- Kako si pobegao?
- Nećeš verovati! Skočio sam u more.
- Sada si gola sirotinja?
- Nisam! Ukrao sam mantiju nepoznatoj ženi.

Podigla sam Barona. Teško se uspravio, ali me je pogledao, sa zanosom tako snažnim da sam se uhvatila za kataraku i naslonila na bure.

- Sedi pored mene, neverniče!
- Da li je ovo tvoja burmutica, Markizo?
- Gde si je našao!?
- Onesvešćenu u travi!

Zagrlila sam ga. Miris cimeta nataložen u njegovoj koži raskrvario mi je nozdrve.

- Markizo! U drugoj ruci, stiskam ključ.
- Od čije brave?
- Ključ mi je dao Alibaba.
- Zašto?
- U hotelu nas čekaju Balzakove tapete.

Sva moja mudrost raspala se na kamenčiće. Krstarimo. Nema razlike između neba i mora. Baron pomno sluša gusle. Ja pomno slušam kako razapinje jedra.

Ne zavisimo više od čekanja, strahova i očekivanja.

Rastajemo se i sastajemo.

Mi smo ljudi. Moreplovci. Ljubavnici.

Zemlja je okrugla.

I vrti se zbog nas.

O AUTORU

Jasmina Malešević je rođena 18. oktobra 1962. godine u Beogradu. Po obrazovanju je doktor veterinarske medicine. Član je Udruženja književnika Srbije.

Autor je knjiga: *Skarabeg* (Beograd: Sfairos, 1992) – poetska proza; *Jadi mladog anđela* (Beograd: Asocijacija Ars et Norma, 2010) – poezija; *Dnevnik urbane sirene* (Beograd: Draslar partner, 2013) – poetski roman; *Čarna šuma* (Beograd: Print 2 Print, 2014) – poetska proza; *Mačkaste priče* (Beograd: Print 2 Print, 2015) – knjiga za decu; *Legenda o majci* (Podgorica: Matica srpska – Društvo članova u Crnoj Gori, 2019) – poezija; *Isusove sandale* (Novo Miloševo: Banatski kulturni centar, 2021) – svitak kratkih priča.

U koautorstvu sa Vojislavom Brkovićem objavila knjigu *Rođeni iz iste smrti* (Beograd: Sfairos, 1990) – poetski dijalog o ljubavi, a sa Aleksandrom Slađanom Milošević knjigu proze *Adame ne ljuti se* (Beograd: Draslar partner, 2001).

Pesme i priče su joj objavljene u preko dve stotine zajedničkih knjiga, zbornika, almanaha, antologija i književnih časopisa.

Dobitnik je književnih nagrada: „Milan Lalić“ za knjigu *Skarabeg* (1992); Nagrada publike, Smederevska pesnička jesen (Smederevo 2012); Nagrada „Andra Gavrilović 2018“, za pripovetku „Balzakove tapete“ (Resavska biblioteka, Svilajnac, 2019); Nagrada za najbolji pesnički rukopis *Legenda o majci* (Matica srpska – Društvo članova u Crnoj Gori, 2019.); Plaketa Udruženja književnika Srbije sa likom „Sime Matavulja“ za celokupan književni opus (Beograd, 2022) i druge.

Živi i radi u Beogradu.

SADRŽAJ

BALZAKOVE TAPETE	7
Vremelov	9
Šare koje se vrzmaju	10
Nestašno detinjstvo	11
Baronova magla	13
Između četiri vatre	14
Saga o Markizinom postanku	14
Bog se javi i odjavi	15
Markiza na drvetu	16
Svemirski nestašluk	17
Doručak za dvoje	18
Zaštićen svedok	20
Kafa na vodi	22
Čišćenje vezanosti	23
Koncert za gusle i tapete	24
MARKIZA I NESTAŠNI KALENDARI	27
Klepsidra ili vodeni sat	29
Četiri ugnjetača psihe	30
Praporci	32
Pokloničko putovanje	33
Peskovita arena	34
Nahuškana raja	35
U KAFANI „KOD TRI PARE“	39
Pijane kubure	41
Čađavi bezdan	42
Baron na trotinetu	44
Kafanski tanjiri	45
Ugosti nas, Gospode	46
Ljubav je umiranje, a strast je smrt	47
LUDA ZA CIMETOM	51
Seksoar za poneti	53
Struktura samoljubavi	54
Brljanje iz duše	55
Burmutica od laži	56

Seksi čestice	57
Stablo od punog drveta	57
Pokondirene tikvice	58
Ležaljka na grani	59
Energetski klik	60
KOTLIĆ ZA MARKIZU	61
Globalno transformisana	63
Vetrenjača i vetar	64
Govor Baronovog tela	65
ALIBABA MAŠE KRILIMA	67
Test opterećenja duvanom	69
Koncentracija, centralizacija i digitalizacija ega	70
Kafa, duvan i cimet	71
Baron može biti svako	71
Na kukama dubrote	71
BURMUTICA JE BAČENA	75
Prah zemlji, prašina nebu	77
Let iznad Baronovog gnezda	77
Ujed selfija	78
Ego čigra ili čigra zver	79
MUDROST U KOALICIJI SA MUDRACEM	81
Plameni pilot	83
Spomen-ploča	84
Tajni presek vasseljenje	84
Oslobođenje i ujedinjenje	85
ŠAJKA ILI KRUZER	89
Markizina čeljad	91
Dvokraki sever	93
Lepenka za šajku	94
Korporativni Lazarčići	95
Modro-zelena neman	97
Seks sa srodnom dušom	98
O AUTORU	102

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-31

МАЛЕШЕВИЋ, Јасмина, 1962-
Nestašna markiza : pikarski roman / Jasmina Malešević.
- Niš : Galaksijanis, 2023 (Niš : Galaksijanis). - 105 str. :
autorova slika ; 21 cm

Tiraž 300. - O autoru: str. 102-103

ISBN 978-86-6233-505-0

 PIKARSKI ROMAN

„Nestašna Markiza” je sažet ljubavni roman sastavljen od devet epizoda.

Glavna junakinja luta različitim epohama, kroz vreme i nevreće. Trenutno je na obali Drine gde pokušava da preboli raskid s Baronom.

U sobici hotela posmatra tapete koje je podsećaju na tapete iz Balzakovih romana i razgovara s njima: o strasti, bolu, cimetu, srodnim dušama, penjanju na drveće.

Iz letećeg balona, Markiza će baciti burmuticu, izazivajući Barona na dvoboj...

Autor

 O KNJIZI „NESTAŠNA MARKIZA”

Knjiga neiscrpnih iznenađenja, čudesna i jedinstvena. Zanimljiva, hrabra i neobična. Duhovita, najčešće na račun junakinje.

Bez forsiranja, bez odugovlačenja. Vedrog i neposrednog tona, lepo osmišljene završnice. Neuporediva sa bilo čim što sam čitala do sada.

Tatjana Janković

Galaksijanis

Beoklik